

УКРАЇНА НЕЗЛАМНА!

Головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний звернувся до українців з нагоди Нового 2024 року. Він наголосив, що 2023 рік був надскладним і став роком боротьби для України. Проте наша держава вистояла завдяки мужності наших воїнів.

"Минає 2023 рік. Ще один надскладний рік нашої боротьби за свою землю та свободу. Це був рік, коли Україна вистояла. Вистояла завдяки вам — українським солдатам і матросам, сержантам і офіцерам. Завдяки кожному з вас! Я дякую нашим військовим за стійкість і самовідданість величній справі — захищати Україну. Схиляю голову перед українськими воїнами, які загинули в боях за Батьківщину. Вони назавжди у наших серцях", — наголосив він.

Залужний спрогнозував, що 2024 рік також не буде легким для України, адже наша держава продовжить боротьбу за свою свободу та вільне майбутнє.

"Вірю, що ми з гідністю пройдемо усі випробування та крок за кроком продовжимо наближати нашу Перемогу! Всіх, хто зараз у бою, на спостережному пункті, веде розвідку чи нищить ворога дроном. Хто тримає удар та завдає його у відповідь. Рідних і близьких наших воїнів. Всіх, хто вірить і допомагає Збройним Силам України — з Новим Роком!" — резюмував головнокомандувач ЗСУ.

художник Андрій Єрмоленко

СТАРИЙ РІК МИНАЄ, НОВИЙ НАСТУПАЄ - З РАКЕТАМИ ВІД ВОРОГА. ЗА 10 ДНІВ - ТРИ МАСОВАНІ БОМБАРДУВАННЯ ВІД РАШИСТІВ!

У ніч на 8 січня ворог завдав масованого удару по Україні. Застосував крилаті, авіаційні, балістичні, зенітні керовані ракети та ударні БпЛА. Повітряні сили ЗСУ інформували про пуски крилатих ракет. У багатьох містах України повідомляли про вибухи та роботу сил протиповітряної оборони.

У ніч на 8 січня противник завдав чергового масованого удару по Україні. Застосував крилаті, авіаційні, балістичні, зенітні керовані ракети та ударні БпЛА, повідомляють Повітряні сили ЗСУ. Ворог атакував різні регіони України.

Усього зафіксували 59 засобів повітряного нападу противника.

За даними Повітряних сил ЗСУ, військові РФ вранці 8 січня випустили по Україні 51 ракету, 18 вдалося збити.

За інформацією Повітряних сил ЗСУ, росіяни застосували:

- 8 "шахедів" із району Приморсько-Ахтарська (рф);
- 7 зенітних керованих ракет С-300/С-400 з Белгородської обл. (рф);
- 4 аеробалістичних ракети Х-47М2 "Кинджал" з чотирьох літаків МіГ-31К (район пуску – Рязань, Тамбов);

☛ Старий...стор. 15

Продовження теми на стор. 2, 3 і 15.

ЛЬВІВ. 1 СІЧНЯ 2024. У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ СТЕПАНА БАНДЕРИ РОСІЯ ЗДІЙСНИЛА ПОВІТРЯНІ АТАКИ НА ЛЬВІВ: ДРОНИ ВЛУЧИЛИ В УНІВЕРСИТЕТ БАНДЕРИ І МУЗЕЙ ШУХЕВИЧА

У ніч на 1 січня росія била "шахедами" по університету, в якому навчався Степан Бандера, та по музею Романа Шухевича у Львові.

Російські «шахеда» знищили музей Романа Шухевича та університет, де вчився Бандера, у Львові

Фото: ДСНС, ЛОВА, Андрій Садовий, Максим Козицький, Галина Терещук / «Радіо Свобода»

ФОНД ПОРОШЕНКА ВІДБУДУЄ МУЗЕЙ ШУХЕВИЧА У ЛЬВОВІ, ЗНИЩЕНИЙ РОСІЙСЬКИМИ “ШАХЕДАМИ”

Новинарня

Фонд Порошенка профінансує відбудову музею головнокомандувача Української повстанської армії Романа Шухевича, який був знищений унаслідок атаки “шахедів” у ніч проти 1 січня.

Про це п’ятий президент, лідер партії “Європейська солідарність” Петро Порошенко повідомив у Facebook.

“Жити треба так, щоб тебе пам’ятали, а вороги боялися навіть після смерті. Це про наших Степана Бандеру і Романа Шухевича. Місце, яке цілеспрямовано знищили сьогодні росіяни — не просто музей, це колишня штаб-квартира Головнокомандувача УПА. Це місце, де приймалися надважливі рішення для України 20 століття. Місце, де створювалася основа української армії та ідея незалежної української державності.

Росіяни як справжні нацисти знищують нашу національну пам’ять. Це і музей Марії Примаченко, і музей Сковороди, і університет, де вчився Бандера. Але пам’ять не спалиш ракетами.

Ми з Мариною Порошенко вирі-

шили відбудувати знищений сьогодні музей Шухевича, щоб зберегти його для нащадків”, — заявив Петро Порошенко.

Та додав: “Роман Шухевич був надзвичайною людиною. Він завжди знав, куди рухатися. На початках він створив перший український бізнес Галичини і навіть рекламував фірму DAIMON, яка нині називається Ducasell. А завдяки грошам не просто створив, але й фінансував величезну для того часу Українську повстанську

армію. За час існування УПА вдалося створити цілу українську державу в підпіллі. Зі своїм урядом, зі своїми грошима. Тільки за час існування УПА через неї пройшли близько 400 000 українців. Шухевич ще тоді казав, що ми мусимо безкомпромісно боротися. Свободи нам ніхто не подарує.

Щоб знайти його будинок, СРСР влаштував блокаду Львівської області. Було задіяно близько 4 тисяч радянських силовиків. Через три мі-

сяці — стукіт у двері. Чекісти. Але він не дався в полон. Навіть після загибелі вони привезли малого сина Шухевича для опізнання тіла. Боялися, що це не він, боялися його помсти. Його бояться й досі. Бо сьогодні туди влучив дрон.

Це історія великого Головнокомандувача. Який зміг збудувати державу всередині імперії. Який зміг створити українську армію з нуля. Який безмежно вірив в Україну...

Ми, українці, пам’ятаємо. Музей житиме”.

Довідково

Музей генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича було відкрито у 2001 році в будинку, де загинув головний командир УПА, а також де знаходилася його штаб-квартира.

Саме тут відбувався останній бій командира. Музей містив багато артефактів та важливих речей. Зокрема, при його реставрації у дерев’яній стіні була знайдена куля від пістолета “Вальтер”.

Окрім того, саме місце та цей будинок мали історичне значення. Сходи, криївка, житлова кімната були головними меморіальними об’єктами музею.

Фото: Новинарня

МАСОВАНІ РАКЕТНІ ОБСТРІЛИ УКРАЇНИ РОКУ: РОСІЯ ЗАВДАЛА МАСОВАНОГО РАКЕТНОГО УДАРУ ПО УКРАЇНІ, Є ЗАГИБЛІ І ПОРАНЕНІ

29 грудня 2023 року російські військові завдали найбільшого ракетного удару по містах України з часу вторгнення росії в Україну.

Підступний обстріл за кількістю випущених росією ракет перевершив усі ракетні удари, яких зазнала Україна від ворога за два роки повномасштабного вторгнення.

Під удар потрапили багато українських міст: Київ, Харків, Дніпро, Одеса, Запоріжжя, Львів, Конотоп і Сміла. За повідомленням інформаційного каналу головнокомандувача Валерія Залужного, Сили протиповітряної оборони України збили 87 крилатих ракет та 27 ударних БпЛА, всього росія запустила по Україні 158 повітряних цілей.

Загалом унаслідок атаки 29 грудня в Україні: уражено 18 населених пунктів у 10 областях; постраждала 171 людина; загинули 55 людей; врятовані 22 людини.

Цього дня російська армія вперше завдала ударів по Україні ракетами, які їй поставила Північна Корея.

На масований удар відреагувала українська влада та союзники України.

Україна. Президент України Володимир Зеленський сказав: «Мої співчуття рідним і близьким загиблих, якнайшвидшого одужання постраждалим. Ми обов’язково відповімо терористам на їхні удари. І ми будемо боротися, щоб гарантувати безпеку своїй країні, кожному місту, усьому нашому народу. Російський терор

повинен програти — і саме так і буде».

США. Президент США Джо Байден, прокоментував обстріл: «Путін не просто намагався знищити Україну, він також погрожував деяким нашим союзникам по НАТО. Коли диктаторам та автократам дозволяють бешкетувати в Європі, зростає ризик того, що Сполучені Штати виявляться втягнутими в цей процес безпосередньо».

Посол США в Україні Бріджит Брінк написала на своїй сторінці в мережі X (Твіттері): «Мільйони чоловіків, жінок і дітей перебувають у бомбосховищах, через те, що Росія обстрілює всю країну ракетами. Україна потребує фінансування вже зараз, щоб продовжити боротьбу за свободу від такого жаху у 2024 році».

Канада. Міністерство закордонних справ Канади написало у своєму Твіттері: «Канада рішуче засуджує ракетні атаки та атаки безпілотників Росії на численні українські міста, включаючи Київ. Ми стоїмо з Україною і засуджуємо незаконне вторгнення Путіна».

Велика Британія. Міністр оборони Великої Британії, Грант Шаппс заявив: «Ми продовжуємо стояти на захисті України. Саме тому сьогодні ми відправляємо сотні зенітних ракет для поповнення британських систем протиповітряної оборони, здатних з неймовірною точністю збивати російські безпілотники і ракети», також прем’єр-міністр Великої Британії Ріші Сунак заявив, що міжнародна

спільнота не дозволить перемогти президенту РФ Володимиру Путіну. «Ці широкомасштабні напади на міста України показують, що Путін не зупиниться ні перед чим, щоб досягти своєї мети викоринити свободу та демократію. Ми не дамо йому перемогти» — зазначив Сунак.

Японія. У повідомленні японського посольства йдеться: «Унаслідок атаки загинули і постраждали десятки людей, було пошкоджено житлові будинки, пологовий будинок, торговельний центр, СТО, метро. Перед обличчям жорстокого ворога підтримка Японією України є непохитною».

Франція. МЗС Франції на своєму офіційному сайті написало: «Росія продовжує свою стратегію терору, спрямовану на знищення української цивільної інфраструктури, щоб підірвати стійкість українського населення в цю другу зиму конфлікту».

Німеччина. Міністерство закордонних справ ФРН заявило у Твіттері: «Росія знову поширює терор по всій Україні, випустивши понад 100 ракет і безпілотників, які знищили, серед іншого, пологовий будинок і вирвали людей з повсякденного життя».

Польща. Польське керівництво повідомило про «невідомий об’єкт», який залетів на 3 хвилини в повітряний простір Польщі під час ранкової атаки Росії по Україні, та пролетів 40 км територією країни. Командувач Оперативних збройних сил

генерал-майор Мацей Кліш сказав: «Варіант, який я пропоную з військової точки зору, полягає в тому, щоб ракета залишила Польщу. Об’єкт перебував у Польщі менше 3 хвилин, приблизно 40 км порушення повітряного простору. Її відстежували по всій траєкторії польоту».

Чехія. Міністр закордонних справ Чехії Ян Ліпавський написав у своєму Твіттері: «Черговий варварський напад Росії на Україну, ще один доказ того, що ми повинні наполегливо підтримувати захист України. Ми не повинні дозволити Росії досягти успіху в її збоченому імперіалістичному вторгненні».

Латвія. Президент Латвії Едгарс Рінкевичс написав у своєму Твіттері: «Російські терористи продовжують масований обстріл українських міст. Ще раз — Україна має отримати всю військову та фінансову допомогу ЗАРАЗ, це єдиний спосіб зупинити війну та атаки на цивільні об’єкти. Повна солідарність з Україною у цей тяжкий час».

Естонія. Міністерство закордонних справ Естонії категорично засуджує нелюдські напади Росії на Україну.

Міжнародні організації.

Генеральний секретар ООН Антоніу Гутерреш рішуче засуджує широкомасштабну ракетну та безпілотну атаку. «Напади на цивільне населення та цивільну інфраструктуру порушують міжнародне гуманітарне право, є неприйнятними та мають бути негайно припинені».

НАСЛІДКИ МАСОВАНОЇ РАКЕТНОЇ АТАКИ 2 СІЧНЯ: МАЙЖЕ СТО РАКЕТ, 5 ЗАГИБЛИХ, 127 ПОРАНЕНИХ, 10 ЗБИТИХ “КИНДЖАЛІВ”

Унаслідок російської атаки 2 січня в Україні загинули п'ятеро людей, поранені, за даними ДСНС, майже 130.

Загинули мешканці Києва, Київщини та Харкова, зазначив президент Володимир Зеленський. Глава держави наголосив, що Росія відповідь за кожне забране життя.

Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний за-

явив, що сьогодні Повітряні сили встановили рекорд, збивши за допомогою ЗРК Patriot десять російських надзвукових ракет “Кинджал”.

“Якби ці ракети вразили цілі, наслідки були б катастрофічними”, - написав головнокомандувач. Він подякував партнерам за допомогу і зазначив, що немає підстав вважати, що ворог тут зупиниться: “Тому нам потрібно більше систем і боєприпасів до них”.

Міністр закордонних справ Дмитро Кулеба закликав іноземні держави рішуче відреагувати на чергову російську терористичну атаку і вжити комплекс заходів.

“Терористичний режим в Москві має відчувати, що міжнародна спільнота не буде закривати очі на вбивства мирного українського населення та руйнування української критичної інфраструктури”, - йдеться у заяві.

В УКРАЇНУ З РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ ПОВЕРНУЛИ ПОНАД 200 ВІЙСЬКОВИХ І ЦИВІЛЬНИХ

“Вдалося звільнити з російського полону понад 200 наших людей – воїнів і цивільних – звернення Президента України

Бажаю здоров'я, шановні українці, українки!

Сьогодні попри все, попри всі виклики – гарна новина за довгий уже час. Вдалося звільнити з російського полону понад 200 наших людей. Воїнів і – дуже важливо – цивільних. Пам'ятаємо про всіх українців, які в

російській неволі. Довга була пауза в обмінах, але жодної паузи не було в переговорах щодо обмінів. Ми використовуємо кожну можливість, пробуємо всі варіанти посередництва. На кожній міжнародній зустрічі, яка може бути допомогою, ми порушуємо тему повернення наших полонених. І будемо й надалі працювати, аби повернути наших... Усіх наших.

Зараз я радий, що вдалося розблокувати обмін. Додому повернули і

воїнів Збройних Сил, і воїнів Національної гвардії. Прикордонники, воїни ВМС. Більшість – солдати та сержанти. Але й офіцери. Справді хороший день для України. Частина з цих наших воїнів – захисники Маріуполя та «Азовсталі». Про частину зі звільнених зараз навіть на початку не було відомостей, що вони в полоні. І вважалося, що вони зниклі безвісти. Дуже важливо – зберігати надію.

Дякую всій команді, яка працювала

й працює, щоб обміни продовжувались! Буданов, Єрмак, Усов, Малюк, Клименко. І, звичайно, я дякую кожному нашому воїну на передовій, хто бере окупантів у полон і поповнює наш обмінний фонд. Що більше росіян беремо в полон, то більш результативні будуть перемовини щодо обмінів.

Слава Україні!

Офіційна сторінка Президента України

У ISW РОЗПОВІЛИ, ЧОМУ РОСІЯ РАПТОВО ПОГОДИЛАСЬ НА ВЕЛИКИЙ ОБМІН ПОЛОНЕНИМИ

Російське керівництво вирішило провести великий обмін військовополоненими 3 січня, щоб спростувати повідомлення про зловживання росіян щодо українських військовополонених і показати росію як таку, що зацікавлена діяти в рамках міжнародного права і норм.

Про це йдеться в аналітичному звіті ISW.

Зазначається, що обмін відбувся на тлі кількох інцидентів, що сталися протягом останніх кількох тижнів, коли російські війська використовували українських військовополонених з явними порушеннями Женевської конвенції про військовополонених.

“Включно з використанням батальйону колишніх українських військовополонених в активних бойових діях, використання українських вій-

ськовополонених як живих щитів та страту без суду і слідства українських військовополонених, які здалися в полон і були явно не придатні для ведення бою”, — йдеться в аналі-

тичному звіті.

Аналітики відзначили, що 3 січня відбувся найбільший обмін військовополоненими за весь час війни і перший офіційним обміном військо-

вополоненими за майже п'ять місяців — із серпня 2023 року.

Раніше представник Українського координаційного штабу з питань поводження з військовополоненими Петро Яценко заявив 17 листопада, що росія влітку 2023 року з невстановленої причини заморозила обмін полоненими, нагадує ISW.

“За оцінками ISW, російські високопосадовці часто дуже зацікавлені в тому, щоб зобразити росію як таку, що дотримується гуманітарних та інших правових норм, і вибір часу для обміну полоненими може бути частиною цієї більш широкої інформаційної кампанії”, — йдеться в аналітичному звіті.

Український Погляд
Джерела: *isw & uapost.us*

СКУ ЗАКЛИКАЄ ДО ЖОРСТКИХ САНКЦІЙ ПРОТИ ІРАНУ В 4-ТІ РОКОВИНИ ЗБИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО АВІАЛАЙНЕРА

(СКУ). 8 січня 2020 року іранський Корпус вартових Ісламської революції збив двома іранськими ракетами класу “земля-повітря” літак рейсу PS752 авіакомпанії “Міжнародні авіалінії України” незадовго після його злету з Тегерану. У результаті цього удару усі 176 пасажирів на борту загинули. Серед них були громадяни України, Ірану, Канади, Сполученого Королівства, Швеції, Німеччини та Афганістану. Уряд Ірану стверджував, що літак було збито випадково після того, як їхній розрахунок протиповітряної оборони помилково сплутав його з “ворожою ціллю”, однак так і не надав жодних вагомих доказів цієї позиції.

Світовий Конгрес Українців (СКУ) закликає міжнародну спільноту запровадити руйнівні політичні та економічні санкції проти іранського режиму та конфіскувати його активи, щоб виплатити компенсації родинам загиблих та українському народу.

“Іран має бути притягнутий до відповідальності за сприяння жорстокому терору Росії проти України та її мирних громадян, оскільки продовжує постачати російській армії смертоносні ударні дрони “Шахед”, – заявив Президент СКУ Павло Грод. “Сьогодні ми віддаємо шану невинним жертвам рейсу PS752, які загинули через мілітаристські амбіції Ірану, його агресивне брязкання зброєю та безвідповідальну поведінку. Через чотири роки з часу трагедії, Іран так і не надав жодного відшкодування родинам жертв, а також продовжує заперечувати свою відповідальність. Більше того, тегеранський режим об’єднав зусилля з Москвою та іншими терористичними організаціями у світі у їхній війні проти України та Заходу”.

З часу жорстокого повномасштабного вторгнення Росії в Україну, Іран сформував із Росією огидний союз, підтримуючи її зброєю та військовими технологіями, які використовуються для нападу на енергетичну та іншу цивільну інфраструктуру України, а також для вбивства невинних чоловіків, жінок і дітей в Україні. Зокрема, іранський режим надав Росії технологію дрона-камікадзе “Шахед-136”, яку росіяни використовують для нападів на критичну енергетичну інфраструктуру, а також для умисного терору безневинних мирних людей.

“Будь-яка держава або приватний суб’єкт, який співпрацює, підтримує або постачає продукцію до російської терористичної держави, повинен підпадати під такі ж каральні санкції та міжнародний осуд, як і Росія”, – продовжив Грод. “У Києві я на власному досвіді відчув повітряний терор і руйнування, спричинені іранським військовим обладнанням. Іранський режим має бути негайно зупинений”.

Крім того, відповідно до даних американської розвідки, Москва прагне дістати іранські балістичні ракети близької дальності, щоб використовувати їх для продовження вбивств українців і руйнування їхніх будинків та інфраструктури.

“Міжнародна спільнота має бути сміливою і рішучою у протидії новітній Осі зла на чолі з Москвою, яка несе відповідальність за глобальний тероризм. Українська перемога над Росією – це єдина можливість зупинити порушення прав людини Іраном у себе вдома та його заохочення міжнародного тероризму. Перемога Росії в Україні надихне терористичні держави та інші авторитарні режими продовжувати дестабілізувати глобальну безпеку. Рішуча військова підтримка України є критично важливою для забезпечення американської та світової безпеки”, – наголосив Грод.

“Ми закликаємо міжнародну спільноту посилити тиск на Іран, запровадити додаткові каральні санкції проти іранського режиму, заморозити та конфіскувати його активи та виплатити репарації Україні і сім’ям жертв рейсу PS752. Правосуддя має бути відстояне, а зло – зупинене!”

СКУ

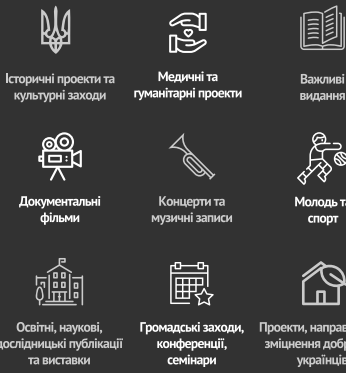
Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

МИ ПІДТРИМУЄМО

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

SONG OF UKRAINE

Новини, події, вітання та пісні на замовлення
З понеділка до п'ятниці 7:30 вечора на хвилі 1320AM
В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6
Телефон редакції: 416-572-8251
Email: sofuradio@gmail.com
Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com
Суспільно-політичний тижневик
Видає Видавнича Спілка "Гомін України"
з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських
Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин
Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА
YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 Canada: \$100
3CA: \$120 USD USA: \$120 USD
міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошення редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англійського додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Поле битви – Україна: шляхом зв'язки і боротьби

Сторінка спонсорована Фондацією Будучність - BCU Foundation

ТАЄМНА МІСІЯ ПІДПІЛЬНИКА БОГДАНА СОЛОВ'Я: КОНСПІРАТИВНА КВАРТИРА ДЛЯ ГОЛОВНОГО КОМАНДИРА УПА

Юрій Щур

1 січня вже нового, 2024-го, року російський терористичний режим вкотре довів, що історія важлива. Саме на 115-літній ювілей Провідника ОУН Степана Бандери, цілеспрямованим ударом російського безпілотної було знищено будівлю-музей одного з найвідоміших бандерівців – Головного командира Української повстанської армії Романа Шухевича («Тараса Чупринки»). Музей було відкрито ще у 2001 році у будинку на Білогорщі, де знаходилася штаб-квартира генерала Чупринки і саме тут він прийняв останній бій 5 березня 1950-го. Внаслідок пожежі було втрачено особисті речі Романа Шухевича – стіл, крісла, фотель, фортепіано. Однак, саме місце та цей будинок мали історичне значення: сходи, криївка генерала, житлова кімната були головними меморіальними об'єктами музею.

Інформація про втрату такого важливого об'єкту національної пам'яті українців спонукала в чергове згадати про просто фантастичну конспіративну майстерність Романа Шухевича. Один з таких моментів був відображений й у відомому біографічному фільмі «Нескорений» Олеся Янчука про генерала Чупринку. Мова про кількарізне перебування повстанського командира на лікуванні у Одесі, під самим носом у чекістів, які розшукували його по усій території СРСР.

Розсекречені документи КГБ проливають також світло про намагання членів українського націоналістичного підпілля організувати конспіративну квартиру для Романа Шухевича у Запоріжжі – великому промисловому місті на Південному Сході України. Отже, 4 квітня 1950 року у Львові заступник начальника слідчої частини МГБ УССР полковник Фадєєв підготував довідку, яка лягла на стіл республіканського керівництва Міністерства держбезпеки, де цілком була списана резолюціями. У документі, на підставі свідчень зв'язкової Головного командира УПА Дарки Гусак, була подана інформація про відправку спецкур'єра націоналістичного підпілля до Запоріжжя. Одна з резолюцій вимагала терміново орієнтувати Управління МГБ Запорізької об-

Так виглядав музей до атаки росіян

ласті й усі сили кинути на пошук небезпечного злочинця.

Проблема поширення мережі ОУН на Наддніпрянську Україну після закінчення німецько-совєтської війни для керівництва українського націоналістичного руху стояла досить гостро. Всі усвідомлювали, що після повернення совєтської влади суттєво змінилися умови діяльності. Організаційну мережу віднов-

Роман Шухевич, Волинь 1943 рік

лювати було досить важко, інколи – неможливо. Створення осередків ОУН відбувалося, здебільшого, «з нуля».

Керівник Служби Безпеки ОУН Микола Арсенич («Михайло») 1947 році у листі до Голови Проводу ОУН Романа Шухевича («Тура») писав: «Якщо ми не підніmemo Схід – то у нас не знайдеться гідних спадкоємців боротьби». Це чудово розумів і сам Шухевич, який, зокрема після безпосереднього відвідування Одеси у 1948-1949 роках, активізував діяльність в напрямку закріплення підпілля на Сході. Зв'язкові командира об'їздили майже усі обласні центри, розбудовували мережу оунівських зв'язків, створювали конспіративні квартири.

В серпні 1949 року Ми-

хайло Шевчук («Юрко»), учасник охоронної боївки Романа Шухевича, який, крім іншого, з 1948 року займався пошуком конспіративних квартир для керівництва підпілля та повстанської армії, повідомив Дарці Гусак наступне. Його довірена особа, випускник Львівської політехніки Богдан Соловей, за розподіленням направляється для працевлаштування до Запоріжжя. Попередньо, у «Юрка» з Солов'єм відбулася розмова, де було умовлено про використання переїзду в організаційних цілях та методи шифрування поштової кореспонденції.

Ця інформація була передана Роману Шухевичу, якого можливість створення конспіративної квартири в Запоріжжі безперечно зацікавила. Дарка Гусак отримала завдання, за сприяння «Юрка», укласти з Богданом Солов'єм фіктивний шлюб, щоб потім використовувати його запорізьке помешкання в якості конспіративної квартири.

За допомогою «Юрка» було складено листа від Дарки до Богдана. На перший погляд – звичайний лист про намір утворити сім'ю. Та у листі містилися зашифровані дані, вписані Михайлом Шевчуком, з конкретними вказівками до укладення шлюбу в організаційних цілях. На підтвердження того, що лист правдивий, а не чекістська фальшивка, він був підписаний умовленим паролем «Артим».

З невідомих причин протягом наступних чотирьох місяців відповіді від Солов'я не було. Що було потім Дарка Гусак не знала, оскільки вже була заарештована чекістами та перебувала під слідством, де і розповіла про історію із Запоріжжям. Необхідно відзначити, що у тюремній камері разом з Даркою знахо-

дилася «Роза» (в минулому агент гестапо, яка була переверована МГБ), яка займалася внутрішньокамерною розробкою підпілля. У одному з своїх донесень «Роза» свідчила, що стосовно студента, який виїхав до Запоріжжя Гусак дещо приховувала від слідства, зокрема те, що Соловей був кадровим підпілляком. Також, те, що виконуючи завдання «Юрка» роздобути пістолет, він у поїзді вбив військового, зброю забрав, а тіло викинув з вагону.

Інформація про можливе знаходження у Запоріжжі явочної квартири керівництва націоналістичного підпілля дуже стривожило керівництво МГБ УССР. Вже 9 квітня

ловей працює й проживає у м. Березань Київської області. У Запоріжжі ж він знаходився лише два дні – 20 та 21 листопада 1949 року. Чи встиг він щось зробити за такий короткий час – невідомо. Та разом із тим, начальник обласного управління МГБ Голубєв запевнив заступника Міністра держбезпеки УССР Дроздова, що у випадку появи Солов'я у Запоріжжі або ж у області, він буде взятий під зовнішнє спостереження й агентурну розробку.

Тим часом, естафету від Запорізьких співробітників МГБ перехопило УМГБ Київської області, яке від генерал-майора Дроздова отримало чітке завдання: розроб-

Пожежа в музеї Романа Шухевича

1950 року у Запоріжжі на ім'я начальника обласного управління Голубєва була направлена телеграма №1610, де були викладені дані про Богдана Солов'я із вимогами: обережно встановити його особу, забезпечити агентурним спостереженням та поставити на перлюстраційний контроль усю кореспонденцію.

Проведеними розшуковими заходами було встановлено, що випускник Львівської політехніки Богдан Со-

ку Богдана Солов'я активізувати, зокрема для виявлення його зв'язків з переселенцями із Західноукраїнських земель та перехоплення можливих кур'єрів від націоналістичного підпілля. Чим закінчилася ця історія, як й подальша доля Богдана Солов'я на сьогоднішній день невідомо.

Юрій Щур, кандидат історичних наук, керівник науково-дослідницького проєкту "Повернута спадщина"

Дарка Гусак

«ГОМІН УКРАЇНИ» Й ДАРУНОК 3-ЗА ОКЕАНУ

Олег-Святослав Романишин, відомий громадський і культурний діяч з міста Торонто (Канада), подарував НБУВ і відділу зарубіжної україніки Інституту книгознавства НБУВ видання англійською мовою: «Re-creation of the Don-Kuixote theme in ukrainian literature» [«Тема Дон Кіхота в українській літературі»]. Toronto, 1979. 417 р. (текст дисертації на звання доктора філософських наук на факультеті модерного мовознавства, яку автор захистив в університеті Торонто в 1979 році).

Розкішно виданий фоліант містить дослідження (417 сторінок) – наукову роботу, а також додатки – фрагменти творів української літератури, в яких використано мотиви “Дон-Кіхота” Сервантеса, та фрагменти літературознавчих досліджень українських вчених про цей твір. Серед авторів, на яких зосередив увагу дослідник, – Іван Франко, Олекса Влизько, Борис Гомзин, Порфирий Горотак, Олег Зуєвський, Ігор Калинець, Зиновій Красівський, Григорій Саченко, Євген Сверстюк, Михайль Семенко, Микола Чирський, Володимир Куч, Павло Житецький, Богдан Кравців, Леонід Мосендз, Д. Яхонтов.

Видатний твір письменника-гуманіста епохи Європейського відродження містить роздуми про кризу ранньоренесансного “іде-

ального” бачення світу, кризу гуманістичного міфу про Людину як “вінець творіння”, як вільну особистість, яка може творити себе і свою долю. Усвідомлення несумісності гуманістичних ідеалів з прозаїчною реальністю життя стало основою для сюжету “Дон-Кіхота” Сервантеса. Це вічна книга

з вічними роздумами про призначення і можливості людини, про гуманізм і моральні цінності в людському суспільстві. Вона є надзвичайно актуальною і в наш героїчний для України час, оскільки на сторінках роману звучить віра у високе призначення людини, душевне благородство, її героїзм і самовідданість. Це надзвичайно цінне дослідження, яке поєднує Європу епохи Відродження й сучасну Україну, та допомагає Україні зрозуміти себе й свій шлях розвитку, утвердити її цивілізаційні орієнтири і соціальні цінності.

Подароване нам видання є доказом тривалих історичних зв'язків України з європейськими країнами, які зараз набувають особливо важливого наукового й ідеологічного значення.

Колектив Бібліотеки і читачі висловлюють щире подяку О.-С. Романишину за дар НБУВ фундаментального видання, яке сприяє інтеграції підвалин світової філософської, літературної й культурологічної думки в корпус української культури, збереженню національного культурного надбання, введенню в наш науковий простір важливих нових інформаційних джерел. Вони є актуальними в розбудові нового культурного наративу історії України.

Український Погляд

ЗАПОВІТИ СТЕПАНА БАНДЕРИ

1. Комунізм цілком противний духові української нації.
2. Росія, із своїм глибоко вкоріненим, а в сучасну добу найбільш розпаленим загарбницьким імперіалізмом у кожній ситуації, у кожному стані, всіма силами, з усією запеклістю буде кидатися на Україну, щоб утримати її в складі своєї імперії чи наново поневолити.
3. Ні на що не здадуться навіть найкращі нагоди й готовність допомогти, якщо сама нація не виборює й не кує своєї долі власною боротьбою.
4. Хто буде на невласних для нашого ґрунту світоглядних підвалинах, той, навіть при добрій волі й найкращих змаганнях, не поставить нічого тривкого, тільки помножить руїни.
5. В усякій боротьбі і в усякій розумній політиці сенс полягає в тому, щоб, жертвуючи малим, частинними позиціями і вартостями, здобути головну мету. В цьому полягає всяка перемога, виграш. А пожертвувані, втрачені вартості – це ціна перемоги. Що більша мета, що тяжче змагання – то більші бувають жертви.
6. Розділені кордоном смерті, але з'єднані зв'язком віри, ідеї і любові – живі та померлі можуть собі взаємно помагати перед Богом і через Бога.
7. З москалями нема спільної мови.
8. Хоч які великі жертви – боротьба конечна.
9. Віра найбільше скріплює сили душі.
10. В кожному ідеологічному чи політичному русі найважливішу роль відіграють два чинники: ідея і людина. Провідні ідеї і світоглядні засади в ідеологічному русі та керівні програмові постанови в політичному творять «душу», істоту, внутрішній зміст руху. Люди, які визнають, поширюють і здійснюють ідеї та програму і з тією метою беруть активну участь в русі, – творять його живий, діючий організм.
11. Наша внутрішньополітична праця скерована на те, щоб дослівно охопити весь загаль громадянства, щоб дійти до кожного українця, як причетного, так і не причетного до загального громадського життя, однаково – в рамках того життя, чи поза ними і незалежно від них.
12. Концепція власної боротьби, власних змагань, власними силами – це єдина реальна визвольна концепція.
13. Без власної держави, без визволення, а отже і без визвольної боротьби, Україна не може мати ані свободи, ані добробуту, ані якоїнебудь тіні демократії.

У СТРИЮ ВШАНУВАЛИ БАНДЕРУ

Відбулися перші «Бандерівські читання»

Перші «Бандерівські читання», започатковані клубом читачів БФ «Фонд громад «Рідня» 3 січня цього року, сподіваємося, стануть щорічними.

Напередодні про силу постаті Степана Бандери нагадали всьому світу самі москалі, коли атакували аграрний університет у Дублянах, де два роки навчався Провідник ОУН. Він не дає їм спокою навіть через майже 65 років по смерті. Ще більше про цю силу довідались учасники «Бандерівських читань» завдяки дуже сильним спікерам, які явилися того дня в музей-садибу Степана Бандери у Стрию.

Проходили «Бандерівські читання» не за сухими академічними канонами, бо й сам Бандера був людиною, здатною не тільки боротися та надихати людей на боротьбу за вільну Україну, а й кохати, проявляти чуйність, часом навіть відтінки меланхолізму в стосунках з тими, кого любив.

Зрештою, і міський голова Стрия Олег Канівець, якому належало дати старт серйозним обговоренням, намалював присутнім не ідола на високому п'єдесталі, а образ людини, що з юних літ вибрала для себе шлях, пов'язаний із тяжкими випробуваннями, та посилено готувалась до них.

Логічно було б після цих слів запросити до слова Зеня Ханас для презентації своєї книги «Чо-

тири ватри» про дитячі та юнацькі роки Степана Бандери і його друзів-пластунів, щоби проілюструвати слова попереднього спікера. Та хіба могли організатори знати, про що говоритиме мер! Тож вони першим заклали у програму презентацію книги Миколи Посівнича «Степан Бандера – Провідник української ідеї».

Микола Посівнич також розпочав нестандартно. Перед виступом він вручив подяку одного зі спецпідрозділів ЗСУ голові наглядової ради БФ «Рідня» Петру Маковському за допомогу в придбанні спеціального теплового одягу. Бо ж справа боротьби за вільну Україну, символом якої в 40-ві роки минулого століття став Бандера, тепер відбувається на новому рівні. Далі присутні слухали відомого українського історика та громадського діяча з великою увагою. Найбільш уважними були ті, що розмістились у сусідній залі, позаяк голоси спікерів сюди доносилися дещо тихіше. Організатори й подумати не могли, що бажаючих стати учасниками читань буде удвічі більше, ніж вони передбачали. Частині з них навіть довелося стояти, та ніхто не покинув читань, бо насправді тут було дуже цікаво.

Іншим спікерам виступати перед таким розігрітим залом було великим задоволенням. А пощастило мати в цей час слово Провіднику ОУН Олегу Медуніці із Сум. За

збігом обставин, саме Суми є містом-побратимом Стрия. Слухачів не могла не вразити в його виступі одна дуже промовиста деталь. Нещодавно він був у Калуському районі та хотів заїхати до Старого Угринова, де народився Степан Бандера. Звісно, увімкнув GPS, але він чомусь не працював. Коли ж навігатор запрацював, він запропонував їхати до Угринова через... Африку. Подібні вибрики космічної навігаційної системи, спричинені російськими хакерами, він бачив у прифронтовій зоні, коли возили допомогу в одне із міст. Це місто тоді зазнало ракетного обстрілу. Тож він почав хвилюватися, чи не полетить ракета в одне із місць пам'яті українців. На щастя, Бог милував нас.

Про важливість збереження історичної пам'яті говорив у своєму виступі Святослав Шеремета – керівник меморіально-пошукового центру «Доля», депутат Львівської облради. Йому було чим ілюструвати свій виступ. У перший день цього року москалі нанесли ракетні удари по музею-садибі Романа Шухевича в Білогірщі та по аграрному університету в Дублянах. Звісно, ми відновимо зруйноване. Та своїми ударами навіть ордінці зі Сходу показують, що стрижневою у побудові нової України має стати історична пам'ять.

Український погляд

СПРАВЖНЯ ДОБРОТА ВИРОСТАЄ ІЗ СЕРЦЯ ЛЮДИНИ

Так склалось, неочікувано, я була запрошена на X з'їзд Світової Ради Суспільної Служби при СКУ, який відбувся в м. Торонто 28. 10. 2023 року. В моєму житті я ніколи не була присутня на подібних, дуже серйозних, заходах.

Делегати, шановні гості, величаво прибрана зала, запах смачної кави з перепічкою зробили свій урочистий настрій. Голова Світової Ради Суспільної Служби при СКУ Ірина Ващук запросила присутніх до спільного фото після реєстрації, єпископ УПЦ Канади Андрій Пешко відкрив торжество молитвою. Було вибрано президію у складі: голова — А. Симотюк, секретарі — Т. Мещерякова та М. Мирутенко, а також реєстраційну, номінаційну і резолюційну комісії.

Голова реєстраційної комісії Тарас Яцків прочитав звіт і повідомив, що з'їзд є правосильним. Ірина Ващук офіційно відкрила з'їзд і запросила голову Президії до керування програмою.

Владика Андрій привітав делегатів та гостей з'їзду, подякував за добрі діла і допомогу, яку Світова Рада Суспільної Служби надає потребуючим людям.

Були зачитані привіти від Української Католицької Єпархії м. Торонто та східної Канади, від президента СКУ — П. Грода, від Конгресу Українців Канади — О. Хичій, від КУК відділ Торонто — П. Штурин, від Української Стрілецької Громади Канади — А. Соханівський, від Українського Національного Об'єднання Канади — Ю. Клюфас, від Організації Українок Канади ім. О. Басараб — П. Латишко, від Ліги Українок Канади — Г. Винник, від Української Світової Кооперативної Ради — О. Шевель, від Суспільної Служби України — Л. Баннікова, від Українського З'єднаного Харитативного Фонду — М. Коваль, від Четвертої Хвилі — Л. Славатинська та багато інших. Всі привіти були надруковані у брошурі до з'їзду. Після звітів протокольної секретарки та скарбника до виступу з основним звітом вийшла голова Світової Ради І. Ващук.

Звіт був дуже змістовним і конкретним, з переліком великої проробленої роботи Суспільною Службою і не тільки в Україні, а у всьому світі, де живуть українці. Голова відзначила велику фінансову допомогу від Українського Національного Об'єднання (філія Торонто-Захід.), які оплачували безліч контейнерів, відправлених в Україну. Дуже позитивним є те, що за час роботи І. Ващук відкрила новий осередок Суспільної Служби у Польщі, та проводилась велика розбудова Суспільної Служби в Україні.

Після перерви почалась робота круглого стола, темою якого було “Перспектива постійного розвитку харитативної праці”. Тетяна Мещерякова представила доповідача.

Марія Коваль народилась в Україні у родині свідомих патріотичних українців, які були вислані в Сибір. Від раннього віку вона виростала на чужині в тяжких умовах. Після повернення в Україну в 1959 році, —

Учасники X З'їзду Світової Ради Суспільної Служби Світового Конгресу Українців

Уступаюча голова Ірина Ващук і новообрана голова Уляна Гуцал

закінчила Заліщицьку середню школу (Тернопільська обл.) та Чернівецький Державний Університет, де здобула спеціальність історика та викладача історії. З 1995 року проживає в Канаді. На протязі 16 років була в дирекції Суспільної Служби Українців Канади, а також 28 років очолює Український З'єднаний Харитативний Фонд, який опікується українськими школами. Має великий досвід роботи з громадою в м. Торонто, за що була відзначена три рази урядом Канади.

Доповідачка зазначила, що в складних умовах воєнного часу в Україні виникло ще більше проблем для захисту потребуючих і малозабезпечених людей. Всебічний захист — це не розкіш; це абсолютна необхідність для вразливих верств населення. Ці люди стикаються із соціальними, медичними та фізичними проблемами, які вимагають комплексних рішень. Забезпечуючи відповідь на всі їхні потреби, ми надаємо їм можливість жити гідним життям та вносити свій вклад у суспільство.

Чомусь у нашому суспільстві вони вважались другосортними, ними соромились, їх ховали, діти з відхиленнями навчалися в спеціалізованих шкільних закладах вже з народження, підкреслюючи їх другорядність. Якщо ти інвалід, то не дістанеш порядної роботи і не будеш здобувати гідної освіти і так далі. Ці проблеми самотужки не вирішуються. Співпраця між неприбутковими організаціями, урядами, підприємствами та громадами є невід'ємною. Разом ми можемо об'єднувати ресурси та створювати нові перспективи для таких людей. Ці послуги включають

доступ до освіти, працевлаштування, житла та підтримки для психічного здоров'я. Розв'язуючи соціальні проблеми вразливості, ми, гуртом, можемо виключити коло незахищеності та бідності.

Найнеобхідніша і першочергова потреба є медична допомога. Хвороби хронічні чи гострі потребують доступу до якісної медичної допомоги. І такі організації, як Світова Рада Суспільної Служби при СКУ, є цьому приклад. Контактуючи з урядом та постачальниками послуг, щоб через медичні проблеми ніхто не страждав, вони надсилають тоннами ліки для ліквідації медичних проблем.

Іншим пунктом, наголосила виступаюча, є збір коштів, і в цьому може допомогти онлайн-платформа, бо технологія посприяє доступу до більшої аудиторії.

Наступним пунктом була співпраця та партнерство. Разом ми можемо об'єднувати ресурси, інновації для прийняття важливих рішень, домовлятися на різних рівнях, вирішувати і долати проблеми. Організації, обов'язково, повинні бути відповідальними перед собою, чесними, забути про слово «корупція», ефективно розподіляти ресурси і бачити, що наша спроба дійсно приносить реальний результат. У своїй благодійній праці ми стикаємося з винятковими перешкодами — це складності логістики, це привласнення, фінансові обмеження і злочинство. Тільки у співпраці з дотриманням законності та стратегічним підходом ці виклики можна подолати.

Без допомоги урядових програм тут не обійтись. Завданням уряду є забезпечення того, щоб усі громадяни мали рівний доступ до можливостей та захисту. Правильно спроектовані та реалізовані урядові програми і закони можуть значно полегшити життя незахищених верств населення та забезпечити їх всебічне благополуччя. Україна має ряд законодавчих та програмних ініціатив для полегшення життя незахищених верств населення, включаючи хворих, соціально відсталих та інвалідів, ось деякі з них:

- Закон України “Про соціальний захист інвалідів”: цей закон передбачає право та гарантує соціальний захист інвалідів, включаючи доступ до медичних послуг, реабілітацію, інвалідні виплати та пільги у сфері

житлового будівництва.

- Програма “Реформа охорони здоров'я”: Уряд України працює над реформою охорони здоров'я з надання безкоштовного доступу до якісної медичної допомоги для всіх громадян, включаючи інвалідів та осіб з медичними проблемами.

- Програма “Доступне житло”: Уряд впроваджує програму полегшення доступу до житла, включаючи пільги та підтримку при придбанні або оренді житла для сімей з інвалідами та інших соціально незахищених груп.

- Закон України “Про освіту”: Цей закон гарантує право на освіту для всіх громадян України, включаючи дітей із спеціальними потребами та інвалідів. В Україні також є спеціалізовані навчальні заклади для дітей з інвалідністю.

- Закон України “Про працю”: Цей закон встановлює права працівників, у тому числі інвалідів, і забезпечує недискримінаційний доступ до праці та право на адекватну оплату.

- Програма “Фізичного захисту”, враховуючи потреби безпеки, ліквідація бар'єрів, забезпечення візками, побудова пандусів, створення доступних приміщень з обслугою. Законодавча база: приймати та впроваджувати закони, які гарантують захист людей з обмеженнями. Але в цьому напрямку є ще дуже багато роботи.

Виступаюча наголосила, що при обговореннях присутні можуть поділитись проектами в цій царині і показати свої успіхи та досягнення.

Присутні при активному обговоренні круглого стола звертали більшу увагу на методи і принципи роботи УЗХФ щоб запозичити їх для своєї праці.

Резолюційна комісія виробила ряд пунктів, які накреслили план роботи на перспективу. Номінаційна комісія підготувала звіт і проголосила склад нової управи головою якої стала Уляна Гуцал.

Від Архiepіскопа Чернівецької Єпархії ПЦУ Онуфрія була вручена грамота І. Ващук, орден почесного мецената за вагомий матеріальний і духовний внесок за розбудову Православної Церкви України.

І останньою крапкою цього торжества було вручення заступницею голови Л. Панько настінної грамоти подяки від СКУ і Світової Ради Суспільної Служби за багаторічну сумлінну суспільну працю Ірині Ващук.

Нова управа вручила квіти подяки уступаючій управі та Марії Коваль.

А я можу від себе додати, було дуже приємно бачити і відчувати, що руками і вміннями таких добровольців, як Світова Рада Суспільної Служби при СКУ, ми зможемо змінити життя вразливих верств населення та зробити наш світ кращим для всіх. Разом ми можемо працювати над майбутнім, де комплексний захист стане реальністю для всіх.

Підтримуймо один одного та надихаймося Україною!

З Богом та Україною в серці! Слава Україні!

Ірина Мудра

МИСТЕЦТВО БОГДАНА ГОЛОВАЦЬКОГО: ПАЛІТРА ЕМОЦІЙ І ЗНАКІВ

Богдан Головацький (10.09.1943 – с. Торчиновичі Старосамбірського району Львівської області) – українсько-канадський живописець, графік та іконописець, учень знаних Охріма Кравченка, Еммануїла Миська та Богдана Галицького. Захоплений мистецтвом з дитинства, Богдан Головацький завжди знав, що його покликання саме в малюванні. Передусім підтвердженням цього є невтомне бажання вступити до мистецького вищого навчального закладу, яке супроводжувалось двома невдалими спробами. Завдяки наполегливій праці, у 1969 р. мистець вступає до Інституту прикладного і декоративного мистецтва (сьогодні Львівська національна академія мистецтв) на кафедрі художнього скла, де з відзнакою завершує навчання в 1975 р.. В період між 1972 – 1980 рр. Богдан Головацький працював головним художником, проектантом ювелірних виробів на Львівському ювелірному заводі. За вісім років роботи, мистець створив понад 1200 ескізів ювелірних виробів, більше 300 з яких були впроваджені в серійне виробництво. Богдан Головацький був також одним з членів художньої ради СРСР, до якої входило тільки 24 мистця з усього союзу.

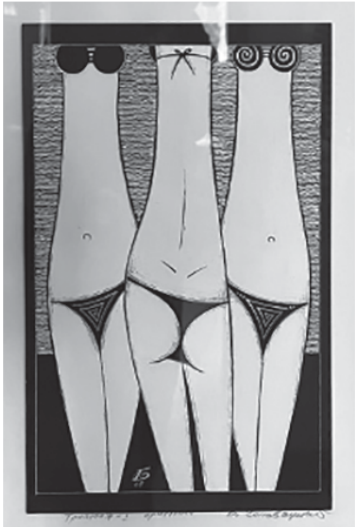
Наприкінці 1980-го року, в пошуку кращого життя разом з дружиною та сином мистець приймає рішення емігрувати до Канади. Перші три роки життя на еміграції Богдан Головацький наполегливо працював над своїм портфоліо, яке було втрачено у зв'язку із неможливістю взяти із собою жодних творчих напрацювань з України. Рівно за три роки мистець отримав перше замовлення яке стосувалось оформлення Української Православної Церкви в Канаді – Гримзбі. В майбутньому живописець створить ікони, іконостаси та фрески для десятків різних церков Канади, серед яких: Церква Святих Верховних Апостолів Петра і Павла – Скарборо (Торонто); Церква святого Миколая (Торонто) та багато інших. Сьогодні, твори Богдана Головацького зберігаються в Національному художньому музеї Києва та в приватних колекціях Північної Америки, Великої Британії, Австралії та України. Мистець був Головою Співки образотворчих мистців Канади з 2002 – 2007 рр. та є дійсним членом Асоціації діячів української культури та УСОМ.

Богдан Головацький пра-

цює в різних техніках, проте особливої уваги заслуговує графіка, де виразно прослідковується талант мистця. У своїх графічних роботах Богдан Головацький надихається «класичною» творчою лінією знаних українських граверів, серед яких: Леопольд Левицький, Богдан Сорока та Іван Остафійчук. Мистець також віднаходить свої творчі інспірації в українському фольклорі, літературі та історії, які глибоко аналізує та вдало адаптовує у своїх роботах. Ретроспекція графічних робіт мистця охоплює тематику від українського козацтва, вираження аспектів етнокультури рідного регіону до оспівування образу жінки та сімейних цінностей християнської родини. Творчість Богдана Головацького відзначається глибоким розумінням національної спадщини, її осмисленням та інтерпретацією у різноманітних сюжетах.

Варто звернути увагу на трактування Богданом Головацьким образу жінки в графічних творах, зокрема на експериментальні торси, в яких мистець вдало аналізує форму та об'єми жіночого тіла. Натхненні ідеальними вигинами глиняних Мадонн Трипілля III-IV ст. жінки Богдана Головацького є уособленням давніх Богинь родючості. В семантиці образу, за допомогою сучасних інтерпретацій, мистець розкриває тему жіночої краси та привабливості. В ахроматичних творах «Трипілля І» і

«Трипілля ІІ», 2008 р. (Іл. 1) мистець майстерно моделює форму за допомогою лінії та адаптованої трипільської орнаментики. Переосмислений ідеал трипільської жінки Богдан Головацький втілює у фрагментарному зображенні сучасних жінок на пляжі, стираючи межу між минулим і сучасністю.

«Трипілля І», 2008 р.

Серед творів, які втілюють образ жінки в графічних творах Богдана Головацького та-

кож важливо виокремити роботу, присвячену одвічному сюжету «Три грації», виконану мистцем у 1998 р. (Іл. 2). Мотив, який виник ще за часів давньогрецької міфології та чисельну кількість разів був ретранслюваний мистцями різних епох і стилів, не залишив осторонь й Богдана Головацького, який надав перевагу ахроматичності, лаконічності та стриманості форм. Граціозність трьох постатей мистець відображає без надмірної деталізації, акцентуючи увагу глядача лише на досконалій білій лінії, яка на контрасті з чорним тлом композиції «вибудовує» постаті трьох грацій.

«Три грації», 1998 р.

Українська література та фольклор є одними з центричних наративів в графічних композиціях Богдана Головацького. Серед творів, виконаних на цю тематику особливо виділяється графічний твір «Довбуш і Дзвінка», 2005 р. (Іл. 3). Історія Довбуша та Дзвінки стала важливою частиною української етнокультури, яку Богдан Головацький вдало відобразив у стилізованій інтерпретації. В композиційному вирішенні мистець майстерно поєднав гострі геометричні форми традиційного гуцульського строю із плавною лінією, яка ніби ореолом огортає силует закоханих. Лінію та пляму мистець застосовує як основні виражальні елементи: за допомогою лінії моделює форму, а пляма допомагає досягти контрасту. На противагу попередньо проаналізованому твору «Три грації» мистець приділяє значну увагу деталізації, зокрема промальовує портретні риси та ретельно зупиняється на характерних елементах народного костюму і його атрибутів.

Менш геометризованим та більш динамічним є твір «Карпатське танго», 2010 р. (Іл. 4), де Богдан Головацький

«Довбуш і Дзвінка», 2005 р.

зображає музиканта, який грає пасіонарну композицію. Зважаючи на динамічність мелодії, мистець передає її за допомогою ритмічних ліній на його одязі. Вбрання музиканта, як і більшість інших образів відтворене в народному стилі.

«Карпатське танго», 2010 р.

Тема національних традицій широко представлена у графічному надбанні Богдана Головацького. Зокрема цікавим є твір «Коляда», 2010 р., виконаний в двох графічних варіаціях (Іл. 5): ахроматичному та поліхромному. Сім постатей мистець скомпонував у замкненій лаконічній формі, яка концентрує увагу глядача на композиційному центрі. В поліхромному варіанті «Коляди», Богдан Головацький надає перевагу відтінкам коричневого. Акцентними кольоровими плямами виступають три хустини, які композиційно врівноважує яскрава різдвяна зірка. Ахроматичний твір має деякі відмінності. Насамперед замість різдвяної зірки, Богдан Головацький зображає гуцульську бартку. Також є розбіжності в обличчях зображуваних постатей: погляд трьох жінок спрямовано на сопілкаря, а не на глядача, як у минулому варіанті, а очі

гравця на тулумбасі закриті, на відміну від поліхромного варіанту.

Впізнаваною для творчості Богдана Головацького також є козацька тематика, яка широко представлена в графіці. Варто звернути увагу на твір раннього канадського періоду (1983 р.), присвячений відважному козацькому полководцю, соратнику Богдана Хмельницького та борцю за незалежність від московії – Івану Богуну (Іл. 6). Композиція відрізняється динамічністю та легкістю. Маскулітність образу прослідковується в міцності статури, виразі обличчя, а також в руках, які витягають шаблю з піхви. Богдан Головацький особливо виразно відтворив одяг воїна, який органічно вплетений в тло композиції. Взаємодія прослідковується за допомогою різноманітних графічних прийомів, які використовує мистець, зокрема: застосування штрихів, плям та хвилястих ліній для передачі різноманітності текстур в малюнку; комбінування різних типів ліній (широка, вузька); використання геометричної орнаментики, створення контуру та вираження руху за допомогою лінії. Сьогодні цей образ набуває нових конотацій, зокрема як символ українського воїна-захисника, наратив якого існує поза часом.

Творчий шлях Богдана Головацького, який прослідковується від захопленого малюванням хлопчика з Львівщини до визнаного живописця та графіка у Канаді, є вражаючим прикладом наполегливої праці та постійного самовдосконалення. Графічне надбання мистця відзначається унікальністю та неповторністю художніх образів, в яких переплітаються народні традиції, фольклор та українська історія. Вони є не тільки джерелом натхнення, але й визначають авторський підхід мистця до осмислення художніх сюжетів. Відзначаючись глибоким відчуттям української автентики, мистець розширює у свій творчості межі інтерпретації українських традиційних мотивів. Багатогранна творчість Богдана Головацького займає вагоме місце в художньому діалозі сучасного українського мистецтва та потребує подальшого ґрунтовного вивчення та осмислення.

Каріна Давидова
аспірантка Львівської
національної академії
мистецтв,
дослідниця мистецтва

СКУ ВІТАЄ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ УКРАЇНИ З П'ЯТОЮ РІЧНИЦЕЮ ОТРИМАННЯ ТОМОСУ

СКУ. Світовий Конгрес Українців (СКУ) разом з багатомільйонною українською діаспорою вітають Блаженнішого Епіфанія, Митрополита Київського і всієї України, а також усіх вірних Православної Церкви України (ПЦУ) з п'ятою річницею отримання Томосу про автокефалію.

У цей день ми також висловлюємо слова найглибшої подяки Його Всесвятості Вселенському Патріарху Варфоломію за його внесок в об'єднання українських православних християн, а також за рішення Костянтинопольської Церкви-Матері про надання у 2019 році ПЦУ Томосу про автокефалію.

“Ця видатна подія ознаменувала остаточне незалежнення Православної Церкви України та реалізувала надії багатьох поколінь українських православних християн в Україні та у діаспорі”, – заявив Президент СКУ

Павло Грод. “Томос, наданий Костянтинопольською Церквою-Матір'ю, повернув українське православ'я до його історичного коріння, відновив історичну справедливість і зміцнив гідність усіх вірян в Україні”.

Утворення єдиної помісної Пра-

вославної Церкви України та отримання Томосу про автокефалію п'ять років тому також завершили процес здобуття незалежності українського православ'я від Росії, за що століттями віддавали свої життя тисячі представників українського духовенства та українських патріотів.

“Цим підписаним Патріаршим і Синодальним Томосом ми визнаємо та проголошуємо встановлену в межах території України Автокефальну Церкву нашою духовною донькою та закликаємо всі світові Православні Церкви визнавати її як сестру та згадувати під іменем “Святіша Церква України”, – йдеться у Томосі про автокефалію.

15 грудня 2018 року у Києві Об'єднавчий Собор утворив єдину помісну Православну Церкву України та обрав її Предстоятелем Блаженнішого Епіфанія, Митрополита Київського і всієї України.

6 січня 2019 року у Стамбулі (Туреччина) Вселенський Патріарх Варфоломій урочисто вручив Блаженнішому Епіфанію Томос про автокефалію.

Фото: СКУ

“БУТИ УКРАЇНЦЕМ – ЗЛОЧИН”. РОСІЯНИ ГОТУЮТЬ ЕТНІЧНІ ЧИСТКИ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ

СКУ. Росіяни посилено змінюють етнічний склад населення окупованих українських територій. Процес активізувався в Запорізькій області, повідомив міський голова Мелітополя Іван Федоров.

“Спочатку довели місцевих мешканців до зубожіння. Тепер через окупаційний центр зайнятості пропонують безробітним їхати на заробітки на Росію. Натомість завозять на ТОТ гастролерів з РФ”, – написав Федоров.

Уже 50% населення Мелітополя – немісцеві. До повномасштабного вторгнення у місті проживало 150 тисяч людей. За два роки окупації близько 90 тисяч виїхали до інших міст України та світу, сказав Федоров.

“У Мелітополі залишилось 60 тисяч корінних мешканців, проте приблизно стільки ж поніхало з ворожої країни”, – додав міський голова.

Росіяни прагнуть прискорити інтеграцію тимчасово окупованих територій півдня та сходу України у єдину систему політичного та правового поля Росії, кажуть в Центрі

національного спротиву (ЦНС).

“Проте наразі спостерігаються значні проблеми окупантів з набором кваліфікованого кадрового складу, через відсутність необхідної кількості колаборантів”, – наголосили в ЦНС.

Тим часом від українців, які не виїхали з окупованих територій, росіяни вимагають свідчень проти України. Окупанти збирають нібито докази про злочини Києва й обіцяють за отримання таких даних виплачувати “допомогу”, розповіли в ЦНС.

“Росія – це синонім цинізму. 24

лютого 2022 року російський диктатор владімір путін на весь світ оголосив про початок війни. Сотні тисяч вбитого населення, сотні тисяч зруйнованих будинків та мільйони біженців й вину за це все росія тепер намагається перекласти на свою жертву. Так, на тимчасово окупованих територіях Запорізької області окупаційна адміністрація обіцяє виплатити допомогу “постраждалим від української агресії”, – кажуть в ЦНС.

Єдиною умовою отримання коштів є заява проти України, яка по факту

є свідченням того, що нібито Україна напала на регіон й обстрілює мирне населення, пояснили в Центрі.

“Тобто, на території, яка усім світом визнана Україною, росіяни розповідають про “українську агресію”, – кажуть в ЦНС.

Також Росія продовжує придушувати спротив серед українського населення й готується до репресій. Окупанти створили базу з понад 100 тисяч жителів тимчасово окупованих територій, яких підозрюють в “не-лояльності”.

Наповнення бази займаються співробітники ГРУ та ФСБ, за підтримки місцевих окупаційних адміністрацій. Наразі в ній понад 100 тисяч мешканців. У майбутньому доступ до неї матимуть окупанти на блокпостах.

“Фактично, рф перетворює захоплені землі у в'язницю просто неба, де бути українцем злочин. Це є свідомою політикою кремля, який намагається знищити нас на нашій рідній землі”, – підсумували в ЦНС.

Фото: Getty Images

УКРАЇНЦІ ІТАЛІЇ ПРОТЕСТУЮТЬ ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКУ ВИСТАВКУ ПРО “РОЗКВІТ” МАРІУПОЛЯ

СКУ. Українська громада Італії звернулася до влади міста Модена із закликом не допустити проведення російської виставки про “розквіт” Маріуполя, повідомив лідер Християнського товариства українців в Італії Олесь Городецький.

У зверненні йдеться про те, що Росія спричинила знищення Маріуполя й вбивства мирних жителів. Окупанти захопили місто, руйнували лікарні, школи, бібліотеки. Тисячі людей були змушені втікати.

Водночас через заплановану виставку Москва поширює пропаганду про нібито відповідальність України за трагедію Маріуполя й створює спотворену реальність, розповідають про “швидкий процес відновлення під егідою інституцій Російської Федерації, до якої ввійшов Маріуполь”.

“Ця виставка на підтримку російської військової агресії суперечить дотриманню прав людини, а також цінностям справедливості, свободи, демократії та миру. Російську вій-

ськову агресію слід засуджувати, а не святкувати”, – йдеться у зверненні.

Крім того, Модена прихистила біженців з України, серед яких є жителі Маріуполя, наголошує українська громада. “Тому ми звертаємося до вас із проханням, в межах ваших повноважень, негайно відкликати дозвіл на проведення заходу”, – йдеться у зверненні.

Росіяни в італійському місті Модена 20 січня планують провести пропагандистський захід про те, як

Маріуполь нібито переживає “швидкий процес відновлення” після того, як його окупувала Росія.

Захід є провокацією, наголосили в Міністерстві закордонних справ України. “На офіційному рівні Італія рішуче підтримує суверенітет та територіальну цілісність України. І ми очікуємо, що на цей пропагандистський захід буде відповідна реакція”, – наголосив речник Міністерства закордонних справ Олег Ніколенко.

ЗНАНИЙ І НЕЗНАНИЙ МАЕСТРО КОШИЦЬ

ТРІУМФ У ЄВРОПІ

Диригент Капели, яку в неформальних документах називали «культурною» або «закордонною армією» Петлюри, чітко усвідомлював покладене на неї завдання: «...показати Європі душу і музичну творчість українського народу, бо подорож ця мусіла бути пропагандивною у зв'язку з національним відродженням України».

У країнах Європи, починаючи від першого концерту у Празі, де 11 травня 1919 року в Національному театрі вперше за кордоном прозвучав «Щедрик» Миколи Леонтовича, диригента та капелян очікував справжній тріумф. Їм аплодували голови держав, провідні європейські політики, музикознавці, журналісти тощо.

Українська Республіканська Капела. 1919 рік
(фотознімок із книги «З піснею через світ»)

Концерти Капели захопили європейського слухача неперевершеною красою української пісні в майстерній художній обробці найкращих українських композиторів – М. Леонтовича, М. Лисенка, К. Стеценка, В. Ступницького, П. Демущого, Я. Яциневича, О. Кошиця та інших. Не менш Європа була захоплена й майстерністю Кошиця-диригента.

Надзвичайно важливо пам'ятати, що хористів та їхнього диригента супроводжували не лише овації, квіти та сотні схвальних рецензій... Далися взнаки часті переїзди, постійний брак грошей, труднощі з отриманням віз, «заколоти» та напружена, нездорова атмосфера у «внутрішньому житті хору», недоспані ночі...

Незважаючи на це, хор під проводом Олександра Кошиця зумів рознести вістку про Україну «до різних народів і різних суспільних верст від передових політичних та культурних діячів до широких мас населення різних держав і народів, доносив її туди, куди не могли донести вістки про Україну ані українські дипломати, ані письменники, ані науковці... Кошиць ... заговорив до світу про Україну українською піснею й українською мовою, яку зрозуміли чи відчували всі, що слухали її» (М. Антонович. «Кошиць Олександр Антонович: композитор церковної музики і диригент». Вінніпег, 1975. — С. 15-16).

Та успіхи Капели затьмарювали події в Україні – червона армія поступово захоплювала українські землі. Під її натиском український уряд залишив Київ, а до кінця 1919 року до влади прийшли найстрашніші

кати України – більшовики. Щоб перетворити українця в покірного, безправного, зрусифікованого й безликого «молодшого брата», вони почнуть наступ на все українське. Особливо безпощадного удару московського молота зазнали провідники народних мас та діячі в галузі культури...

Рішенням Паризької мирної конференції українські етнічні землі – ще до прибуття Капели до Парижу – були розділені між чотирма державами: окупована більшовиками Наддніпрянська Україна відійшла до росії; Галичина та Західна Волинь увійшли до складу Польщі; Північна Буковина та Південна Бессарабія – до Румунії, а Закарпаття – до складу Чехо-Словаччини (Енциклопедія історії України: <http://resource>.

[history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?C21COM=F&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU](http://resource)).

Втративши статус державної інституції, Капела перейшла до рук приватних імпресаріо, з якими траплялися непорозуміння, і в нелегких умовах продовжувала своє успішне турне країнами Європи як Український національний хор.

Не дивлячись на всі ці труднощі й перешкоди, хористи показали високу українську культуру, що стало доказом окремішності українського народу, його мови, історії й культури. Вони виконали покладену на них культурну й політичну місію: завдяки пісні вони змусили весь європейський світ заговорити про маловідому Українську державу, її самобутнє мистецтво:

«Українці розумні у виборі форми їх пропаганди. Для музикального чоловіка їх поклик є непереможний. Не віруючи в нові нації, що виникли після війни, я слухав концерт з дуже змішаним почуттям, але в кінці я був цілком переконаний в справедливості їх національних змагань, у всякі рази емоціонально... Хор вражає вишкolenий... Правдиві любителі музики повинні послухати українців. Вони будуть нагороджені чудесною музикою, прекрасно виконаною і будуть потрясені чимсь надзвичайним» («The Sketch», Лондон, 11 лютого 1920 року/«Українська пісня за кордоном». Париж, 1929. — С. 130).

Необхідно мати на увазі й шкоду, яку завдавали москвофіли та російські емігранти, які вдавалися до всіляких провокацій. «Кацапія» (вислів Кошиця) робила все можливе, щоб

дискредитувати українців як націю.

Недоброзичливо наставлені до загальної справи особи були й серед хористів, які «на хор і українську пісню дивилися, як на засіб до спекуляції». Вони вели агітацію проти Кошиця, придиралися до кожного, непродумано сказаного ним слова, навіть зачитували його особисті листи тощо. Виявилось, що окремих з них він вважав своїми друзями... І робилося все для того, щоб «розвалити хор», що ставалося не один раз...

Кошиць зносив ці приниження, зловживання й образи окремих хористів заради того, щоб донести світові красу української пісні. Про це він пише у своїх спогадах, наголошуючи, що лише ті, що колись їх читатимуть, зрозуміють, «якої то надлюдської сили треба було, щоб пережити цю атмосферу, та ще й давати в тих умовах максимум мистецького напруження й творчості». Зрозуміють, як важко було йому працювати з хором, а потім «з тим самим складом людей показати світові надзвичайну красу нашої пісні, як великого документа історії культури українського народу».

Дарунок Олександру Кошицю від королеви Бельгії Єлизавети (з архівів Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпегу).

Ця «золота табличка», як її називав Кошиць, з датою концерту та з його іменем на зворотній стороні була передана диригенту Капели, від імені королеви, одним з міністрів «за кілька днів по концерті» в Брюсселі 1920 року.

4 серпня 1921 року, після одного з успішних концертів у Німеччині, Кошиць записує: «Рецензії були чудові і ще більше гнітила думка, що хор розвалюється. Хто і для чого це робить?...». Розповідаючи про зловживання окремими хористами грішми із «загального прибутку», Кошиць пише, що справа дійшла до того, що розібрали навіть гроші, зібрані жіночим гуртком «в перервах концертів» на Український Червоний Хрест. Цю «компанію» йому довелося розігнати... («З піснею через світ». Ч.ІІ. 1970. — С. 69-77). Він вважає, що якби відповідальність за таку важливу справу було покладено на нього, то до цього не дійшло б.

Особливо важким, як згадує Кошиць, був «період, коли хору, як організації, властиво не було, а була викинута на брук зденерована і деморалізована купа людей, яким у вічі заглядала голодна смерть... Над нами зачинилось небо...».

Група співаків разом з Олександром Кошицем, щоб якось вижити, змушені були продовжувати свої концерти. Усвідомлюючи, що вороття в Україну, яка опинилася у більшовицькому ярмі, немає, шукали порятунку за океаном...

ЗА ОКЕАНОМ

16 вересня 1922 року наново зорганізований Олександром Кошицем хор виїхав до Америки, попередньо підписавши контракт з «американським імпресаріо Рабіновим» (Max Rabinoff). Зацікавлений лише в прибутках свого бізнесу, він організовував подальші гастролі Українського національного хору. Рабінов не дав ні хористам, ні їхньому диригентові марнувати часу. У своєму щоденнику Кошиць записав, що 26 вересня хор вже почав «наспівування фонографічних рекордів» у фірмі «Brunswick».

Американський тур Українського національного хору розпочався 5 жовтня 1922 року в престижному концертному залі Нью-Йорку «Carnegie Hall». Цього дня вперше на американському материк прозвучала колядка Миколи Леонтовича «Щедрик», мелодія якої сьогодні відома в усьому світі під назвою «Колядка дзвонів» («Carol of the Bells»). Саме в Нью-Йорку у 1922 році «Щедрик» вперше було записано на платівку.

Платівка із першим записом «Щедрика» в упаковці 1922 року (з архівів Осередку).

Афіша концертного турне Українського національного хору містами та університетами Америки у жовтні-грудні 1922 року. Шаржі на Кошиця-диригента взято із берлінського видання «Illustrierle Zeitung» від 6 червня 1920 року («Carnegie Hall Rose Archives»: <https://www.npr.org/2022/12/06/1140741769/ukraine-christmas-carol-carnegie-hall>). Справа – сторінка сувенірного лібрето із нотами та словами пісень англійською мовою («Ukrainian National Chorus. Souvenir Libretto»).

Теодосій Касків, громадський та культурний діяч українського походження, вважає, що приїзд Українського національного хору не лише позитивно вплинув на розвиток українського хорового мистецтва – його тріумфальна поїздка Америкою «викликала моду на українську пісню навіть в американців та піднесла цю пісню в очах самих українців, що аж тепер зрозуміли ясно, який скарб Бог їм дав». Він вважає, що мистецьке виконання української пісні стало зразком для диригентів місцевих хорів, які «зрозуміли потребу праці й дисципліни» («Рідна пісня і рідний театр»/Пропам'ятна книга Українського Народного Союзу, 1936. — С. 424-425).

WESTERN LEADERS MUST CHOOSE: ARM UKRAINE OR ENABLE PUTIN'S GENOCIDE

By Taras Kuzio
November 30, 2023
Atlantic Council

As the year draws to a close, there is a growing sense of Ukraine fatigue in Western capitals amid pessimistic forecasts, talk of a battlefield stalemate, and recriminations over the perceived failure of Ukraine's counteroffensive. This grim mood is raising serious questions about the future of military aid to Ukraine and the prospects for continued Western support into 2024 and beyond.

Meanwhile, Vladimir Putin is looking more confident than ever. This week, he was in particularly messianic mood as he addressed the World Russian People's Council. Ukrainians and Belarusians are not independent but are in fact part of the "great Russian nation," he declared. According to Putin, these two nations have been artificially divided from Russia by the "separatist illusions" of the 1991 Soviet collapse.

Putin's casual denial of Ukraine's right to exist is a timely reminder of exactly what is at stake in the current war. The Kremlin dictator is clearly not a rational statesman pursuing limited political goals or seeking a negotiated settlement; he is an all-powerful autocrat who genuinely believes he is on a sacred historic mission. That mission includes the destruction of the Ukrainian nation.

We already have a good idea of what Putin has in store for Ukraine. In the approximately seventeen percent of the country that is currently under Kremlin control, millions of Ukrainians are subjected to a daily reality that includes the possibility of abduction, torture, death, or deportation. Those who manage to avoid these direct physical threats face the prospect of forced russification as the Russian occupation authorities systematically erase all traces of Ukrainian statehood and identity while pressuring the captive population to accept Russian nationality.

The Kremlin began preparing these genocidal policies well in advance of the full-scale invasion. Russian security officers reportedly compiled detailed lists of Ukrainian community leaders who would be targeted by advancing Russian forces in a bid to prevent any coordinated Ukrainian opposition to the takeover of the country. These registers included elected local officials, priests, journalists, teach-

ers, activists, and military veterans. A clear pattern of abductions and disappearances has subsequently been witnessed in every region of Ukraine under Russian occupation. Meanwhile, in liberated villages, towns, and cities, the Ukrainian authorities have repeatedly encountered mass graves, torture chambers, and widespread reports of missing persons.

Throughout Russian-occupied Ukraine, Ukrainian monuments have been pulled down and replaced with commemorations of Russian imperial and Soviet history, while symbols of Ukrainian statehood have been systematically removed from public spaces. Moscow has

imported Russian teachers to indoctrinate Ukrainian schoolchildren, pushing them to reject their nationality and embrace an alternative imperial identity. Entire parks and museums have been created to aid in this process, with children also forced to express thanks and gratitude to the Russian soldiers engaged in destroying their homeland. Predictably, the Ukrainian language is no longer taught in schools and has been banished from public life throughout Russian-occupied Ukraine.

Perhaps the single most chilling aspect of the Kremlin campaign to eradicate Ukrainian national identity has been the mass abduction and indoctrination of Ukrainian children at an extensive network of re-education camps inside Russia itself. This has already led to war crimes charges against Putin from the International Criminal Court in The Hague. It also appears to be a textbook case of genocide according to the UN's Genocide Convention, which identifies "forcibly transferring children of one group to another group" as one of five recognized acts of genocide.

This is not the first time the Kremlin has been accused of committing genocide in Ukraine. In many ways, Putin's genocidal policies toward Ukrainians are a continuation of the campaign unleashed by Soviet dictator Joseph Stalin, who sought to eradicate Ukrainian identity in the early decades of the USSR. The Stalin regime was responsible for the Holodomor, an artificial famine in 1930s Ukraine that killed millions of Ukrainians. Hundreds of thousands more were murdered during the Great Terror. Much like today's Russian invasion, the Soviet authorities specifically

targeted spiritual, academic, and community leaders who represented Ukraine's statehood aspirations. The man who coined the term "genocide," Raphael Lemkin, would later call Stalin's efforts to destroy the Ukrainian nation "the classic example of Soviet genocide."

Far from condemning the crimes of the Stalin era, Putin has sought to emulate them. Indeed, he has overseen the rehabilitation of Stalin, with memorials to victims disappearing and new monuments honoring the Soviet dictator sprouting up across Russia. It is likely no coincidence that on November 25, the day Ukrainians honor the millions killed in the Holodomor, Putin ordered the largest drone attack on Ukraine of the entire war.

If Western military support for Ukraine does not continue at current or increased levels, the present stalemate will deepen and much of the country will remain under Russian occupation. There is also a significant chance that the whole of Ukraine could fall under Kremlin control, exposing tens of millions of Ukrainians to the genocidal policies already being implemented throughout the occupied regions. This would obviously be a catastrophe for the Ukrainian nation, but the tragedy would not end there. On the contrary, the repercussions would also be felt far beyond the borders of Ukraine.

A genocide in the heart of twenty-first century Europe would shake the foundations of the entire rules-based international security system and transform the geopolitical landscape. It would plunge NATO into crisis while emboldening Russia and other authoritarian regimes around the world, ushering in a new era of militarism, instability, and international aggression. Even if a major war could be avoided, Western defense budgets would balloon to levels far beyond the current cost of arming Ukraine, while an increasingly hostile international environment would

severely hamper economic growth. If Western leaders wish to avoid this nightmare scenario, they must adequately arm Ukraine now.

Taras Kuzio is a professor of political science at the National University of Kyiv Mohyla Academy and an associate research fellow at the Henry Jackson Society. He is the author of "Fascism and Genocide. Russia's War Against Ukrainians."

LEAGUE OF UKRAINIAN CANADIANS
NATIONAL EXECUTIVE

December 21, 2023

Honourable Pierre Poilievre
Leader of the Official Opposition
Dear Mr. Poilievre,

In Ukraine, Christmas will look very different this year. Tens of thousands of Ukrainians will spend Christmas Eve in frozen trenches. If Russian artillery abates long enough, they might enjoy a meal alongside the rats that take shelter in their dugouts. Their spouses, parents, grandparents and children will be in basements and bomb shelters, singing carols to keep spirits up as air raid sirens blare. Ukrainians in occupied territories will continue to be tortured, raped and killed by the Russian military. The Russians will continue to kidnap Ukrainian children from their parents, only to force these children to suffer in concentration camps for the purpose of "denazifying" them. This is genocide, and you know it.

And here in Canada, displaced Ukrainians and the wider Ukrainian Canadian community will watch in disbelief, as the unity once displayed by Canada's political parties in support of Ukraine is broken by the Conservative Party of Canada (CPC).

Not long ago, the CPC was a global leader in support for Ukraine, as Operation Unifier was launched under the Harper Government in 2015 in response to the annexation of Crimea and invasion of Donbas. Canadian Armed Forces trained over 40,000 Ukrainian soldiers, modernizing their military doctrine to NATO standards. In return, those Ukrainian soldiers did Canada proud by heroically repelling the Russian invasion forces from Kyiv in February 2022, when the world was predicting the capital would fall within days, and later from Kharkiv and Kherson.

And yet, just weeks after voting against the renewal of the Canada-Ukraine Free Trade Agreement, the CPC voted to cut funding to Operation Unifier. Clearly, the 1.36 million members of the Ukrainian Canadian community see it for what it is: A vote against Ukraine's victory, and a vote for Putin's victory. If the Conservative Party of Canada is going to continue to make decisions that abandon Ukraine in its most desperate hour of need, they should tell their constituents as much.

Many of those constituents have spent nearly two years volunteering, advocating, working late nights packing medical supplies into containers, spending their rent money on drones and body armor to keep their friends alive. And some made the ultimate sacrifice by traveling to Ukraine to defend it against Russian aggression. They laid down their lives in the name of freedom for Ukraine and the West, including Canada. They understood that Ukraine must win the war against Russia, otherwise Europe, Canada and the United States will be next in defending themselves against Russian aggression, with soldiers from NATO countries, including Canada, shedding their blood.

If Russia is not defeated, it will be as much a threat to Canada in the future as it is to Ukraine today. We are not insisting you make Ukrainian independence your cause. We are just asking you to think through the war in Ukraine and the need to support Ukraine from the point of view of your own interests, as well as Canada's national interests.

Most Canadians understand that supporting Ukraine is in Canada's security interest, except apparently the Conservative Party of Canada.

Respectfully,

Borys Mykhaylets
President

Orest Steciw
Executive Director

VLADIMIR PUTIN’S UKRAINIAN GENOCIDE: NOBODY CAN CLAIM THEY DID NOT KNOW

By Peter Dickinson
Atlantic Council
Dec 1, 2023

Vladimir Putin’s Ukrainian Genocide: Nobody can claim they did not know

The liberation of Kherson in early November of last year sparked a wave of euphoria as Ukrainians celebrated a landmark victory over Vladimir Putin’s invading army. Weeks later, this celebratory mood had given way to all-too-familiar feelings of grief and fury as the Ukrainian authorities uncovered evidence of war crimes committed during the city’s eight-month Russian occupation.

This grim process has already been repeated in hundreds of liberated villages, towns, and cities throughout northern and eastern Ukraine. On each occasion, retreating Russian troops have left behind a vast crime scene of mass graves, torture chambers, sexual violence, and deeply traumatized communities. Specific accounts of civilian suffering are strikingly similar from region to region, indicating that these crimes are the result of deliberate Kremlin policy rather than the rogue actions of individual Russian army units.

Wherever Russia establishes control, anyone regarded as posing a potential threat to the occupation authorities is at risk of abduction. This includes elected local officials, military veterans, civil society activists, journalists, and anyone suspected of overtly pro-Ukrainian sympathies. Many victims are subjected to torture and execution. Others simply disappear. Those who avoid abduction face the threat of forced deportation to the Russian Federation.

Millions of Ukrainian civilians, including thousands of children, are believed to have been deported in this manner over the past nine months.

The atrocities committed by Russian troops in occupied regions of Ukraine are only one part of a wider genocidal agenda that defines the invasion unleashed by Vladimir Putin on February 24. In areas of Ukraine occupied by the Kremlin, all symbols of Ukrainian statehood have been methodically removed and a new Russian imperial identity imposed on the civilian population. Teachers have been brought in from Russia to indoctrinate Ukrainian schoolchildren, while access to the Ukrainian media has been blocked and the Ukrainian language suppressed.

Putin’s intention to extinguish Ukrainian statehood and eradicate Ukrainian national identity was evident long before Russian tanks crossed the border in early 2022. His menacing statements have since been matched by the criminal actions of his army. Apologists had earlier been able to dismiss the Russian dictator’s genocidal rhetoric as mere political hyperbole, but that is no longer possible.

For years prior to the current invasion, Putin publicly denied Ukraine’s right to exist and insisted Ukrainians were actually Russians (“one people”) who had been artificially and unjustly

separated from the motherland. In summer 2021, he took the highly unusual and revealing step of publishing a 5000-word treatise arguing the illegitimacy of Ukrainian statehood.

On the eve of the invasion, Putin lambasted today’s independent Ukrainian state as an intolerable “anti-Russia”

and declared that Ukraine was an “inalienable part of Russia’s own history, culture, and spiritual space.” More recently, he has directly compared his invasion to the eighteenth century imperial conquests of Russian Czar Peter the Great and boasted that he is “returning historically Russian lands.” In late September, he illegally annexed four partially occupied Ukrainian provinces while proclaiming that they had joined the Russian Federation “forever.”

Other senior Kremlin officials and regime propagandists have been even more explicit in terms of the genocidal language they have employed to champion the invasion. Former Russian President Dmitry Medvedev recently described Ukrainians as “cockroaches” while dismissing the Ukrainian nation as “mythical.” Meanwhile, on Russia’s carefully curated state TV political talk shows, calls for genocide against Ukrainians have become completely normalized. Pundits dehumanize and demonize Ukrainians while routinely questioning the existence of a separate Ukrainian nation and casually discussing the necessity of destroying the Ukrainian state.

The staggering quantity of genocidal statements coming out of Russia since the invasion of Ukraine began nine months ago makes it relatively easy to demonstrate the intent that is so crucial when identifying acts of genocide. The United Nations defines genocide as meaning any one of five acts “committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial, or religious group.” The mass killings, systematic human rights abuses, forced

deportations, and deliberate destruction of civilian infrastructure carried out by the Russian military mean that Moscow is arguably guilty of committing all five genocidal acts in Ukraine.

Despite widespread awareness of the war crimes taking place in Ukraine, many in the international community remain reluctant to speak explicitly about the genocidal objectives of Russia’s invasion. Instead, debate continues over the dangers of humiliating Putin and the need for a negotiated settlement. Numerous senior officials and prominent commentators insist on addressing the invasion as if it were a particularly unruly border dispute rather than an exercise in national extermination. In reality, any talk of compromising with the Kremlin is both absurd and obscene. Advocates of appeasement must recognize that there can be no middle ground between Russian genocide and Ukrainian national survival.

In the aftermath of World War II, post-war audiences looked back on the horrors of the Nazi regime and asked how crimes of such magnitude were allowed to happen. Many of those who lived through the war protested that they had been completely unaware of the atrocities taking place around them. Similar excuses will not work in the current situation. On the contrary, the overwhelming evidence of Russian war crimes and the openly genocidal intent on display in Moscow mean that when future generations look back at Putin’s Ukrainian Genocide, nobody can claim they did not know.

Peter Dickinson is Editor of the Atlantic Council’s UkraineAlert Service.

AMERICA’S OBLIGATION TO UKRAINE BEGAN WITH NUKES IN THE EARLY 1990S

By BOHDAN VITVITSKY
December 30, 2023
The Hill

Does the U.S. have an obligation to aid Ukraine? The short answer to this question, one that many have been evading, is yes. The reasons have to do with America’s choices, policies and actions during the early 1990s.

As the Soviet Union was collapsing, the H. W. Bush and Clinton administrations had a kind of bromance with Russian leaders, namely with Mikhail Gorbachev and Boris Yeltsin. There were numerous meetings and telephone calls both on the presidential level and on various ministerial levels. People were on a first-name basis and many American leaders tended to see the world the way Moscow’s leaders did.

When the USSR finally collapsed in December 1991, Soviet nuclear assets were found in the Russian Federation, Ukraine, Kazakhstan and Belarus. Ukraine at that time had the third-largest nuclear arsenal on earth, after the U.S. and Russia. As Eugene Fishel describes at length in his important

volume “The Moscow Factor: U.S. Policy toward Sovereign Ukraine and the Kremlin,” America and Yeltsin had begun to pressure Ukraine and the other two republics to agree to surrender their nuclear arsenals to Russia even before the collapse.

The American desire to accommodate Yeltsin after he became Russia’s president was motivated in part by an understandable interest in maintaining a deescalated state of U.S.-Russian relations and by a desire to help Yeltsin domestically. And so when Yeltsin told Bush at Camp David in 1992 that Moscow’s priority was to see Ukraine, Belarus and Kazakhstan become de-nuclearized, he found a very receptive ear. There was little awareness or concern that the U.S. was essentially acquiescing to Russia gaining an additional advantage over its former colonial possessions.

Washington’s thinking was Russocentric and perhaps naively hopeful. As an internal State Department memorandum in April 1992 stated, “Nothing is of more central importance in this process than consolidation of nuclear

weapons in a democratizing Russia.”

The Clinton administration basically continued Bush’s policies towards Russia and Ukraine. There was domestic pressure inside Ukraine for the nation to keep at least some of the nuclear arsenal as a form of deterrence against future Russian invasions. This was no idle fear — over the preceding century, Ukraine had been invaded by troops from Tsarist Russia, Bolshevik Russia, White or monarchist Russia, or the Soviet Union on at least seven occasions.

But President Clinton and Secretary of State Warren Christopher bullied Ukrainian President Leonid Kravchuk to do our bidding, and at an airport meeting in Ukraine they told Kravchuk in threatening terms that if Ukraine did not agree to transfer its nukes to Russia, “it would be a major setback for Ukraine’s relations with both Russia and the U.S.”

As Fishel has noted, “the U.S. government saw all Ukrainian behavior meant to demonstrate, advocate for, and defend Ukraine’s own independent interests as unhelpful, provocative, and

even worthy of ridicule and outright bullying.”

The intense, three-year arm-twisting campaign resulted in Ukraine’s agreeing in 1994 to transfer all of its nuclear arsenal to Russia and to sign on to the Non-Proliferation Treaty. In exchange, Ukraine received the so-called Budapest Memorandum, signed by the U.S., the United Kingdom, Russia and Ukraine, in which all of the signatories committed to assure Ukraine of its sovereignty and territorial integrity.

But in 2014, Russia invaded and occupied parts of Ukraine, and since February 2022 Russia has attacked and tried to destroy all of Ukraine.

Was it delusional on our part to think or expect Russia to become a good international citizen? Given Ukraine’s history of having suffered repeated invasions, was it a mistake for us to bully Ukraine into giving up the nuclear arsenal on its territory? Should Ukraine have been made to surrender its nuclear arsenal to, of all places, Russia? Whatever the case, there was only one up-

➡ America’s...page 15 HU

АНТІН ІВАХНЮК — ВЕЛИКИЙ УКРАЇНСЬКО-ХОРВАТСЬКИЙ ПАТРІОТ

Богдан Ліський

Антін Івахнюк входить до групи найвизначніших українських культурних діячів Хорватії. Автор статей, літературних перекладів і засновник українських товариств. Разом з д-р Віталієм Петровським, Василям Войтановським, Андрієм Пелліхом, інж. Михайлом Вінтонівим, д-р Зіновієм Патольом, д-р Надією Ружицькою, Осипом Коропейом, Михайлом Степчишином, Євгеном Мацяхом, художником Яковом Гніздовським, о. Михайлом Фіраком, Григорієм Шевчуком, співаком загребської опери Анатолієм Майлушевським він зробив великий вклад у розвиток української культури між хорватськими українцями, у краще ознайомлення і зближення українського та хорватського народів. Пізніше, у Торонто, найкращою ілюстрацією діяльності українців на південнослов'янських теренах і українсько-хорватського співробітництва.

Антон Івахнюк народився 25 січня 1906 року у селі Сморгів, що на Волині. Його батько Василь служив у мадярських драгунах, потім був наглядачем худоби, сільським писарем і дияконом у греко-католицькій церкві. Мати Емілія, за віросповіданням римо-католичка і за національністю полька, походила з родини українських шляхтичів Барановських, була домогосподаркою.

Родина Івахнюків спочатку складалася з батька, матері та 10-х дітей — 5 хлопчиків і 5 дівчаток. Антін був десятою дитиною. Найстарший брат і сестра переселилися до Канади, тому Антін їх не пам'ятає...

Село Сморгів розташоване 14 км. від Берестеча і 4 км. від м. Миколаїв і знаходилося біля колишнього австро-угорсько-російського кордону.

1914 р., коли почалася Перша світова війна, восьмирічний Антін зазнав усіх бід життя переселенців. Після невдач у боротьбі з російською армією, австро-угорська влада примусово виселила українське населення з місць, наближених до фронту. Залишитися, означало потрапити до концентраційного табору Талегроф, разом з москвофілами, підозрюваними у допомозі росії, або під артилерійський вогонь. Так родина Івахнюків жила евакуйована у с. Руде Сіелецька неподалік від Кам'янки Струмилової (пізніше Бузька), де Антін навчався у 4-річній народній школі і почав навчання у 8-річній гімназії, а батько його був дияконом у греко-католицькій церкві. Деякий час Івахнюки були евакуйовані і до с. Грабина біля Добротвору та Радехова.

1918 р. Україна проголосила свою незалежність. На сході почалася війна між українцями і росіянами, а на заході — між українцями і поляками. Румуни окупували Буковину, а чехи — Закарпаття. Після повернення родини у Сморгів 1919 року, де все було знищено, помер батько Антона. Піклуватися про родину почав брат Микола, православний священник з села Товстобаби Станіславського повіту на Галичині.

У польсько-українському конфлікті Антін підтримував поляків, але мама

Український студентський хор, Загреб, травень 1936 р. Антін Івахнюк в другому ряді перший справа.

сказала йому: "Антоне, твій батько був русин і ти теж маєш бути русином."

Слова матері дуже вплинули на нього і коли Західна Україна опинилася під Польщею, він зазнав дискримінації з боку польської держави, як і все українське населення.

1927 року Антін завершив гімназію у Станіславові. Після того рік служив у війську на півночі Польщі.

З війська вийшов унтер-офіцером. Пізніше вступив до Львівського університету на відділ славистики. На третьому курсі арештований, бо мешкав разом з Омеляном Тарновським, організатором української нелегальної діяльності. Відсидів півтора року у в'язниці м. Чорткова. Після виходу з в'язниці більше не міг продовжити навчання на території польської держави. Тому, як і десятки інших українців, виїхав до Хорватії, де вже чекала на нього його дівчина Надія Ружицька.

Загребський університет був досить дешевим для українських студентів, ціни були нижчими, ніж у інших державах, а хорвати були особливо прихильні до українців.

Антон Івахнюк прибув до Загреба 1933 року. Там відразу приєднався до акцій українських студентів. 15 червня 1934 року став членом "Просвіти", мав і членський квиток "Студентської Громади". 29 жовтня 1934 р. запропонував управлінню "Просвіти" стати членом "Союзу українських Організацій" (заснованого 6 лютого 1929 р.) у Белграді. У "Студентській Громаді" був членом "Секції Пропаганди", яка ліквідована 22 червня 1936 року через невинуватність свого існування і розпорошеність у праці окремих членів. Вийшов з "Просвіти" 7 серпня 1937 року через розбіжності у поглядах з Василем Войтановським, та під впливом своєї дівчини Надії Ружицької, якій Войтановський не подобався.

За порадою Кравця, старшого українця зі Загреба, одруженого з хорваткою, директора будинку для глухонімих, Антон Івахнюк почав писати. Видавався у Львові, де мав добрі зв'язки з редактором і літератором Богданом Кравцем. Його метою було ознайомлення південних слов'ян з українським народом, і українців з хорватами. Хорватське середовище йому подобалося, він встановив зв'язки з кількома ведучими хорватськими працівниками і активно співпрацював з ними. Крім того зав'язав

добрі стосунки з греко-католицьким владикою Діонізієм Няряді, римо-католицьким архієпископом Алозієм Степінцом, русинами з Воєводини (Ілля Крайцар), українцями з Боснії (о. Григорій Біляк) і т. д.

Перші його статті (1934 р.) написані українською мовою. То були рецензії на книжки, видані хорватською мовою з українською проблематикою, пізніше це тексти про націоналістичні рухи хорватських студентів, про боротьбу червоної москви з Україною, рецензії на фільми (наприклад, на радянський фільм "Тарас Бульба"), про культурне життя хорватських художників, про Харамбашіча, як співця хорватської свободи, коментарі на мемуари на той час відомого Вроча, який під час Першої світової війни воював як австро-угорський солдат на Галичині, писав про Анте Старчевіча як ідеолога хорватського націоналізму. Пізніше почав друкувати тексти хорватською мовою про Тараса Шевченка. Українців на Західній Україні ознайомив з працями Анте Дукіча, полемізував з авторами, які у сербських виданнях заперечували існування окремої української нації, а признавали якийсь "триєдиний російський народ", опишував візити загребських українських товариств у Боснії, писав про проблематику Карпатської України після проголошення незалежності, коментуючи вісті хорватського радіо. У 1939 році, з невідомих нам мотивів, писав у українських виданнях про турецького лідера Газ Кемала Ататюрку. Переклав твори хорватського поета-націоналіста Юрая Павічевая тобто деякі частини його збірки під назвою "Рани", яка появилася у Загребі. Також переклав оповідання Міле Будака на українську мову під назвою "Чи віра?" і "Вовк Шкутилько". Переклав для "Русинсько-українського альманаху бачко-сріємських письменників", який видавало "Русинське просвітне товариство" у Руськом Керестуру, оповідання на українську літературну мову. Крім того переклав на українську мову твір Дінка Шімуновича "Боюн-оповідання древнього монаха" і Джуре Відовіча "Пташина й Ісусик". Потрібно згадати і переклад "Записки" Олінко Делорке.

Працюючи на культурно-економічній ниві Антін Івахнюк заснував два українські студентські товариства: "Пробоем" і "Лихвар"(1938). То-

вариство "Пробоем", пізніше переіменоване на "Дніпро", мало досить добрий український хор, яким керував Михайло Вінтов. Хор користувався залом хорватської жіночої організації. Друге товариство було економічного спрямування. Метою "Студентського Лихваря" була фінансова допомога, у вигляді позик, для членів товариства. 6 березня 1938 р. члени "Студентського Лихваря" прийняли статут і товариство почало свою діяльність 1 квітня того ж року.

У журналі "Голос", у двох номерах за 1937 рік, Антін Івахнюк видав статтю, в якій пояснював завдання українських студентів за кордоном. На його думку, українські студенти їдуть за кордон перш за все для того, щоб отримати освіту і кваліфікацію спеціаліста. Другим обов'язком є пропаганда між іноземцями і українськими емігрантами. Ці обов'язки повинні бути однаково важливими. Наголошує на тому, що батьківщина потребує добрих студентів, сильних, свідомих громадян. Вимагає від студентів серйозного відношення до навчання, на яке їхні батьки витрачають мінімум 50-70 злотих щомісяця, а за три-чотири роки навчання це буде 2,000-3,000 злотих, досить велика сума.

З життям за кордоном пов'язана і пропаганда між іноземцями. Тому потрібно бути всеспоронньо обізнаним з українськими національними проблемами. Потрібно знати історію і географію України, розумітися на літературі і мистецтві, орієнтуватися в українській кооперації і торгівлі та інших актуальних питаннях. Іноземці цікавляться усім, тому часто виникає потреба пояснити дещо, доказати і переконати, зацікавити інших. Людина на чужині повинна бути "ходячою енциклопедією" і на будь-яке питання дати вичерпну відповідь. Від іноземців не потрібно відгороджуватися "китайською стіною", а розвивати дружні стосунки. Потрібно знати відповідний край і народ, його життя, бо вивчаючи інших, краще розумієш і вивчаєш себе. Кожен українець повинен бути свідомим того, що він закордоном є представником своєї нації. Його поведінка створює відповідне ставлення до українців, і є вирішальною, яким це ставлення буде — позитивним чи негативним. Враження від кожного вчинку залишається назавжди. Про це потрібно пам'ятати і діяти так, щоб не осоромити свій народ.

Далі Івахнюк пише, що студенти повинні використати перебування закордоном для збільшення своїх знань і зміцнення характеру. Повинні засвоїти все найкраще і найкорисніше, щоб потім використати це на службі своїй нації. Він є проти сварок та інтриг між студентами, які є неможливими через відсутність ідеологічних розходжень, але бачить поділ на два табори, що б не сміло статися. Тому потрібно покращити відносини між студентами, а цим повинні зайнятися центральні студентські організації, створивши для цього якийсь орган контролю, уповноважений вирішувати такі суперечки між студентами.

Далі буде...

ПАМ'ЯТІ РОМАНА КРУЦИКА «ОСТАПА»

З глибоким сумом повідомляємо, що 23 грудня після тривалої тяжкої хвороби відійшов у Вічність провідний довголітній член Організації Українських Націоналістів (бандерівців)

Роман Круцик «Остап».

Народився Роман Миколайович Круцик 6 липня 1945 року в селі Яблунів Галицького району. Закінчив Львівський технікум залізничного транспорту, працював на локомотиворемонтному заводі машиністом поїздів.

Належав до перших членів Української Гельсінської Спільки з 1988 р. Зі створенням в Україні осередків товариства «Меморіал», очолив його з 1989 р. в Івано-Франківській області. Він увійшов в історію України як той, хто розпочав пошуки в 1989 р. жертв комуністичних репресій 1939-1941 в «Дем'яновому Лазі» та здійснював екстумацію. Був серед засновників і лідерів Народного Руху та Конгресу Українських Націоналістів. Роман Круцик був обраний депутатом Івано-Франківської обласної ради 1-го скликання, очолював комісію у справах законності, прав людини й правопорядку.

Десять років був членом Головного Проводу ОУН (б), учасник Великих Зборів ОУН.

У 1994 р. обраний народним депутатом України 2-го скликання і переїхав до Києва. Брав участь в гуманітарних поїздках до воюючої Ічкерії, здійснював операцію вивезення родини Джохара Дудаєва. Очолював Київську організацію товариства «Меморіал» імені Василя Стуса. Був організатором багатьох наукових та меморіальних заходів в різних регіонах України та за її межами.

Один з ініціаторів створення та перших керівників Українського Інституту Національної Пам'яті. Був ініціатором створення в 2007 р. «Музею совєтських окупацій» та очолював його. Здобував юридичну освіту у Львівському державному університеті ім. Івана Франка.

За свою невтомну пошукову працю та професійні здобутки нагороджений «Орденом Свободи» (2010 р.) та орденами «За заслуги» II і III ст.

Упорядник наукових збірників «Дем'янів Лаз: Геноцид Галичини. Жертвам комуністичного терору 1939-1941 на Прикарпатті присвячується», 2009 р. та «Народна війна», 2011 р. і однойменної виставки.

Висловлюємо ширі співчуття рідним і близьким.

Світла і вічна пам'ять, Друже «Остапе»...

Провід ОУН (б)
ФОТО: МНК

ПОЕТ МАКСИМ КРИВЦОВ ЗАГИНУВ НА ВІЙНІ

Поет і військовослужбовець Максим Кривцов загинув на війні 7 січня, повідомили його мамі друзі і знайомі в соцмережах.

Український поет Максим Кривцов загинув на війні у віці 33 років.

Він пішов на війну добровольцем у 2014 році, одразу після Революції Гідності. Згодом працював у Центрі реабілітації та реадaptaції учасників АТО та ООС і Veteran Hub. Після повномасштабного вторгнення росіян у 2022-му повернувся на фронт.

У 2023 році видав збірку «Вірші з бійниці». Максим служив разом зі своїм котом, якому присвятив один зі своїх віршів.

У своїй останній публікації на Facebook, зробленій за день до смерті, Кривцов запропонував пограти в гру з віршами:

"З вас номер сторінки та рядочок (зверху чи знизу), з мене фото цього рядочка. Тільки хай це буде не ворожіння - а так, по настрою. Бо 90% віршів тут про смерть", - написав він.

«Кривцов Максим був надзвичайно світлою людиною. Він був поетом. Не воїном. Але він загинув. Загинув як чоловік. Як воїн. Разом із ним загинув цілий Всесвіт. Тексти і вірші. Нові сенси. Не написані строчки. Не прожиті хвилини. Не пережиті почуття», - вказала волонтерка і військовослужбовиця Леся Литвинова.

Максим Кривцов був учасником Революції гідності у 2013–2014 роках, а до лав Збройних сил долучився добровольцем у 2014 році. Згодом працював у Центрі реабілітації та реадaptaції учасників АТО та ООС і Veteran Hub. Після початку повномасштабної війни повернувся на фронт. Наприкінці 2023 року видав збірку «Вірші з бійниці», яку визнали однією з найкращих книжок української поезії у 2023 році за версією українського ПЕН.

Тамара Горіха Зерня:

“Автор цих рядків, Максим Кривцов, поет, чия

збірка "Вірші з бійниці" увійшла до рейтингу кращих книг 2023 за версією ПЕН Україна, загинув на війні.

Іще вчора звечора він бавився з читачами у "ворожіння на віршах" зі своєї збірки, втім попереджаючи, що не варто згадувати на майбутнє, бо там 90 процентів текстів про смерть. А сьогодні його мама під тим самим дописом лишила коментар, що його більше нема.

Ще одна непоправна втрата для України і для нашої літератури. А через п'ятдесят років чергові "хорошие русские", нащадки теперішніх вбивць, будуть знову нас питати - ну що там, де ваші Нобелівські лауреати?

Ми втратили одну з багатьох опор, на яких мала б стояти українська культура ХХІ сторіччя. У кожному поколінні таких людей небагато, їх і не може бути сотні тисяч.

Росіянам свого часу вистачило кілька ешелонів, щоб розстріляти українську літературу. Ті що піднялися потім, після погрому, - були втіленням дива, на яке ніхто не сподівався. Від того, що зробили з нами у тридцятих і сорокових, нації не оживають, це був смертельний удар.

Те що Україна збереглася тоді, те що пережила наступні 50 років, зализувала рани, берегла крихти того, що вдалося сховати у родах і приватних колекціях, а потім зірвала греблі національним рухом кінця вісімдесятих, - це теж чудо, як друге пришествя Христа.

Вибачте, я пишу це, щоб трошки опанувати себе. Бережіть наших поетів. Всіма силами бережіть, приберіть їх із передової, якщо зможете.

Ті, що народжуються раз на століття... Ну а далі ви знаєте.”

Максим Кривцов:

"Не знаю, для чого - доєднуюсь до традиції писати про підсумки року.

Цей рік видався ще важчим, за минулий. Важко знайти собі сили, щоб розпалити те давнє вогнище ентузіазму та військового натхнення.

Все більше втоми та суми нарастають, наче пухлини. І ти з ними мусиш ходити на завдання, намагатись бути достойним та вірним.

Смерть змогла заманити в оточення, в свій чорний жахливий котел. Ми забирали пошматовані тіла побратимів, ми слухали, як яблука падали поруч з труною, яка стояла на підвір'ї будинку, до якого більш не зможе повернутись дуже хороша людина. В жовтні поховали хорошого друга і найкращого з нас.

Ще на декілька друзів очікуємо, коли вони повернуться.

Чи було щось хороше? Звісно. Не всі мої друзі загинули, близькі в містах досі очікують на моє повернення, видалась збірка.

Але це як їсти мандарин після того, як щойно почистив зуби - не смакує. Або, як ковтати улюблену цукерку, хворіючи на ангіну.

Попереду рік війни, а то й два, а то й три, а то...

... Несеться потік концентрованого болю, такого пекучого і всеосяжного, що накриває з головою.

Єдине що лишається, лягти і підняти шлюзи, хай вимивається зі сльозами. Так не може тривати вічно, жодне серце не витримає. Потім стане легше. “

Фото: Фейсбук Максима Кривцова

JOHN E.FIRCHUK
2 JANE SREET (AT BLOOR),
SUITE 501
TORONTO, ON M6S 4W3

FIRCHUK
LAW OFFICE

TEL: (416) 766-0488
www.firchuk.com

СТАРИЙ РІК МИНАЄ, НОВИЙ НАСТУПАЄ - 3 РАКЕТАМИ ВІД ВОРОГА. ЗА 10 ДНІВ - ТРИ МАСОВАНІ БОМБАРДУВАННЯ ВІД РАШИСТІВ!

☛ Закінчення з стор. 1

- 24 крилаті ракети X-101/X-555/X-55 із 11-ти стратегічних бомбардувальників Ту-95МС (район пусків – Енгельс (рф));
- 8 крилатих ракет X-22 із бомбардувальників Ту-22М3 із Белгородської обл. (рф);
- 6 балістичних ракет "Іскандер-М" із районів Джан-

кой, Чауда – Крим;

- 2 керовані авіаційні ракети X-31П з літаків тактичної авіації (район пусків – Белгородська обл. (рф)).

Атаковано об'єкти критичної інфраструктури, промислові цивільні та військові об'єкти. У повідомленні зазначено, що "не всі ворожі ракети, які не вдалося збити, досягнули своїх цілей".

Російські військові регулярно обстрілюють території України, які є в досяжності їхніх ракет, безпілотників, артилерії та РСЗВ, – в тому числі і цивільні об'єкти. Попри наявність доказів, Москва стверджує, що метою цих ударів є лише військова інфраструктура України.

За матеріалами
Повітряних сил ЗСУ

AMERICA'S OBLIGATION TO UKRAINE BEGAN WITH NUKES IN THE EARLY 1990S

☛ From page 2 UE

per-level official in our government who thought that our preferential orientation towards Moscow was a mistake, and that actor was Dick Cheney, then Bush's secretary of defense.

It is noteworthy that President Clinton, one of the principal agents inducing Ukraine to give up its nukes, said during an April 2023 interview that he now regrets his role in getting Ukraine to forfeit its nuclear weapons in 1994, and he has suggested that Russia would not have invaded had Ukraine still had its nuclear deterrent. But this and the

whole story behind the Budapest Memorandum and Ukraine's agreement to denuclearize seems altogether to have escaped Congress's notice or its collective institutional memory.

Over the centuries, we have developed a clear understanding of the obligations that flow from agreements involving a bargained-for exchange. If pursuant to an agreement one party produces that for which the two parties bargained — and here Ukraine did surrender its nukes — then the second party needs to produce that which was bargained for — here a defense of Ukraine's sovereignty and territorial in-

tegrity. Aid to Ukraine is that bargained-for consideration.

Some in Congress today seem to think that aid to Ukraine is a charitable-giving option and act accordingly. Others understand that it is a matter of our geopolitical interests. But none seem to grasp that, based on our having pressured and induced Ukraine to surrender all of its nuclear arms to Russia, it is actually a matter of obligation.

Bohdan Vitvitsky, a retired federal prosecutor, served as a resident legal advisor at the American Embassy in Kyiv and then as special advisor to Ukraine's Prosecutor General.

ЗНАНИЙ І НЕЗНАНИЙ МАЕСТРО КОШИЦЬ

☛ Продовення з стор. 10

Після надзвичайно успішних концертів у Нью-Йорку Рабінов висилає хор у подорож містами та університетами Америки: «Їзда була без перерви днями, а часто і вночі, ще до того й щоденні концерти». Хористи та їхній диригент часто простуджувались і хворіли, але... концерти повинні були відбуватися. Давались в знаки не лише безсоння й хвороби, а й місцева їжа та інше. І в таких умовах їм вдалося дати надзвичайно успішні концерти.

Заокеанські критики називали виступи українського хору під орудою Кошиця історичними подіями в музичних колах Америки. І були вони ще успішнішими, ніж у Європі. Ось одна із поданих Олександром Кошицем рецензій з газети «Chicago Evening American» від 31 жовтня 1922 року:

«Український національний хор не подібний до якого-небудь хору, що ми чули... Їх з'єднані голоси іноді при-

бирають звучність органу... Олександр Кошиць сам по собі чародій маніпуляцій техніки й динаміки. Він дістає повне "грандфорте" і таке піаніссімо, що є просто вокальним шепотом, подихом звука, який одначе звучить і завжди в тоні. Українці співають без супроводу і одначе ні разу не похитались в тональності навіть на волосок. В їх абсолютній щирості є дійсно щось, що гріє сонце...» («3 піснею через світ». Ч.ІІІ, 1974. — С.30).

«Тут була найблагородніша, найсуворіша моральна у світі річ – досконалість» («The Nation», New York, 1 листопада 1922 року). Таке ж досконале виконання української пісні та церковних кантів продемонстрували українські хористи на чолі з Олександром Кошицем у час гастролей Південною Америкою та Канадою. Вони співали з душею, підкорялася найменшому руху руки свого диригента, особистою гордістю якого були октавісти (найглибші басы). Кошиць згадає, що були випадки,

коли хтось із публіки, щоб перевірити, чи там часом не захований орган, зазірав за лаштунки...

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

Road to Professionalism

Steve
905-385-8332

Specializing in: Classroom Teacher
Senior Driver Education In-Car Educator
80+ licence Renewal D.C.A

ПОСТУП
українська радіопрограма
Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Tel. 647-550-5735

e-mail: ukrradiofm@gmail.com

RIGHT AT HOME
REALTY INC. BROKERAGE

Steve M. Woloshyn
Sales Representative

Office: 905-565-9200
Fax: 905-565-6677 Cell: 416-823-5551

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Mississauga, ON L5S 1X2

www.SteveWoloshyn.com
Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені, \$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

**FRIENDS OF UKRAINE
DEFENSE FORCES
DONATE TODAY**

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM
AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

Купівля та продаж нерухомості !

RE/MAX

- Професійна допомога при купівлі та продажі будинків, квартир, бізнесів
- Допомога в отриманні mortgage
- Безкоштовні консультації

БОГДАН ПОПОВИЧ
Sales Representative

E-mail: bpopovych@trebnet.com

(Not intended to solicit agencies of any kind)

Cell: (416) 882-3490

НЕЗАЛЕЖНІ ДЕРЖАВИ ПІСЛЯ РОЗВАЛУ РОСІЇ БУДУВАТИМУТЬ ПРОФЕСІОНАЛИ

Університет Вільних Народів підготував перших випускників

Наприкінці грудня завершився перший курс навчання в Університеті Вільних Народів — освітньому проєкті, створеному для підготовки лідерів національно-визвольних рухів поневолених народів РФ. Випускники Університету, які якісно опрацювали програму курсу, здали підсумкове тестування та вдало захистили випускні проєкти, отримали сертифікати про завершення навчання.

За словами організаторів, в Університеті, навчають і того, як будувати успішні та самодостатні вільні держави, і того, як розвалити так звану “Російську Федерацію”.

“Перший досвід організації освітнього курсу для представників поневолених народів виявився доволі успішним, - наголосив під час підсумкової зустрічі учасників

та партнерів проєкту однин із ініціаторів створення УВН, голова Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Олег Медуніця. - Ми не лише відновили традицію

ОУН (б) щодо підтримки поневолених народів, але й, вперше в історії незалежної України, реалізували ідею системного навчання та підготовки майбутніх керівників тих держав, які виникнуть після розвалу московської імперії”.

Керівник освітнього проєкту Університету Вільних Народів Леонтій Шипілов зазначив про те, що організаторам вдалось знайти вдалий баланс між теоретичними та практичними заняттями, залучивши до їх проведення кращих в Україні фахівців з питань державотворення, міжнародного права, історії національно-визвольного руху, інформаційних технологій та кібербезпеки.

Голова парламентської Тимчасової спеціальної комісії з питань розробки основних засад державної політики щодо взаємодії з національними рухами малих та корінних народів, народний депутат України Ярослав Юрчишин підтримав ідею щодо активнішого залучення викладачів та студентів Уні-

верситету Вільних Народів до процесу формування державної політики у сфері підтримки боротьби поневолених народів.

Випускники УВН, які проходили навчання у онлайн форматі, надіслали свої підсумкові відеозвернення, в яких поділились враженнями від навчання. Зокрема, заступниця прем’єр міністра Уряду Незалежного Татарстану у вигнанні, активістка Ліги Вільних Націй Аїда Абдрахманова зазначила, що уже найближчим часом отриманні знання та рекомендації будуть застосовуватись на практиці, в рамках боротьби за незалежність Татарстану.

Одночасно із випуском першої команди слухачів Університету, було оголошено про набір на новий курс УВН, заняття у якому відбуватимуться у першій половині 2024 року. Загалом, організатори планують випускати два курси слухачів щорічно.

Українська Інформаційна Служба (УІС)

BCU Financial

Кредитова Спілка Будучність

НОВИЙ РІК

ОСОБЛИВІ ВІДСОТКИ

5.35%*
13 місяців
CAD

4.00%**
12 місяців
USD

NEW MONEY ONLY

Завітайте до відділу Кредитової Спілки Будучність або на сайт bcufinancial.com.

* Terms and conditions apply: 13-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from January 9, 2024. Rates are annual and subject to change.

** Terms and conditions apply: 12-month terms only; NEW money only; includes Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from January 9, 2024. Rates are annual and subject to change.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca